

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 2. september 2010

Torsdag den 2. september 2010 kl. 16.00

Dagsorden:

1. Godkendelse af dagsordenen ()
 2. Omlægning af grundskyldsgæld på ca. 2,5 mia. kr. (2010-86057)
 3. Fremtidig drift af Amagerforbrænding (2010-35141)
 4. 1. behandling af Budgetforslag 2011 og budgetoverslagsårene 2012-2014 (Augustindstillingen) (2010-94966)
-

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): God aften. Mødet er åbnet.

Jeg har modtaget afbud til dagens møde fra Marialise Rømer, der holder ferie, og fra Taner Yilmaz på grund af sygdom.

Dette møde er startskuddet til den proces i Borgerrepræsentationen, der afsluttes med, at vi primo oktober kan godkende Københavns Kommunes budget for 2011. Af hensyn til tilhørerne vil jeg kort resumere, hvad der kommer til at foregå her i eftermiddag og i aften.

Forud for, at budgetprocessen indledes, er der 2 ordinære sager til behandling på dagsordenen. Herefter vil jeg holde min budgettale, og efter min tale vil gruppernes budgetordførere få ordet i den sædvanlige rækkefølge.

Derefter suspenderer vi mødet til på mandag, hvor debatten forsætter, 1. runde med tilmeldte talere. Debatten forsøges på mandag prioriteret efter de temaer, som talerne har anmeldt, de vil tale om. Jeg skal minde om, at såfremt man ønsker at få plads på talerlisten til mødet på mandag, så skal man senest i morgen kl. 12 indtegne sig på talerlisten, og det sker ved tilmelding til Borgerrepræsentationens Sekretariat, og det kan ske pr. mail.

Når 1. runde i aften er afsluttet, går vi direkte fra salen her over i Festsalen, hvor der vil være en uformel sammenkomst, også med de medarbejdere, som er inviteret til at være sammen med Borgerrepræsentationen i Festsalen i aften.

1. Godkendelse af dagsordenen ()

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Er der nogen, der har bemærkninger til dagsordenen? (*Op-hold*). Det er der ikke.

Dagsordenen blev herefter godkendt.

2. Omlægning af grundskyldsgæld på ca. 2,5 mia. kr. (2010-86057)

Indstilling om,

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 2. september 2010

1. at Borgerrepræsentationen godkender at indfri gælden til By & Havn vedr. Ørestaden på ca. 2,5 mia. kr. Indfrielsen finansieres med optagelse af nyt lån af tilsvarende størrelse. Lånet er et annuitetslån med en løbetid på 25 år, og hvor halvdelen af lånet er i fast rente, der fastlægges første gang for en 10-årig periode, og halvdelen i variabel rente.
(Økonomiudvalget)

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Jeg giver ordet til borgmester Mikkel Warming.

Borgmester **Mikkel Warming**: – Som blot skal sige, at Enhedslisten tog forbehold for denne sag i Økonomiudvalget. Vi var ikke helt sikre på, om vi nu også syntes, man skulle refinansiere det, betale gælden ud, fordi faktisk er det sådan, at når/hvis Metroselskabet By & Havn faktisk bliver gældfrit, så bortfalder den her grundskyldsgæld.

Vi har diskuteret det grundigt og fundet ud af, at vi nok deler økonomiforvaltningens vurdering af, at det sker ikke lige foreløbig og så hellere tage de rentebesparelser, der er her. Så vi stemmer for.

Carl Christian Ebbesen (O): Jeg vil sige, at det her er en sag, som Dansk Folkeparti har bragt op og prøvet at få fokus på. Det, det handler om hele tiden, det er, at vi meget ofte har fokus på, hvor det er, at der er nogle driftsudgifter, eller der er nogle institutioner, der skal bruge nogle flere penge, eller man kan spare på nogle medarbejdere.

Men det er utrolig vigtigt, at vi også har fokus på vores finansielle omkostninger, vores investeringsstrategi, og her var der altså en mulighed for at hente et aneligt trecifret millionbeløb ved at omlægge vores gæld, ved at indfri gælden til By & Havn. Derfor er det en god sag, og jeg er glad for, at den er blevet fremmet, og jeg er glad for, at den bliver vedtaget i dag, således at det giver et større råderum for kommunen.

Indstillingen blev godkendt uden afstemning.

=====

3. Fremtidig drift af Amagerforbrænding (2010-35141)

Indstilling om,

1. at analyse og afklaring af scenarier for I/S Amagerforbrændings fremtidige drift (fusion med I/S Vestforbrænding, fusion med andre, frasalg samt fortsat selvstændig drift) færdiggøres med henblik på, at der inden udgangen af 2010 træffes beslutning om den fremtidige strategi for I/S Amagerforbrænding,
2. at målet for den fremtidige strategi for I/S Amagerforbrænding er at realisere påviste effektiviseringsgevinster, og at byggeplaner for forbrændingsanlæg i I/S Amagerforbrænding og I/S Vestforbrænding koordineres og optimeres med henblik på at undgå overkapacitet og minimere trafikbelastningen i København,
3. at ny forbrændingskapacitet på I/S Amagerforbrænding og I/S Vestforbrænding skal forelægges Københavns Kommune v/Teknik- og Miljøudvalget til godkendelse allerede i planlægningsfasen,
4. at hvis I/S Amagerforbrænding fortsætter med selvstændig drift, forudsætter en godkendelse af et nyt forbrændingsanlæg, at der forinden skal vedtages nye vedtægter i I/S Amagerforbrænding, der giver Københavns Kommune en større indflydelse, jf. kommunens ejerandel/hæftelse på ca. 63 %, samt
5. at Mogens Lønborg (bestyrelsesformand i I/S Amagerforbrænding og bestyrelsesmedlem i I/S Vestforbrænding) og Bo Asmus Kjeldgaard (bestyrelsesmedlem i I/S Amagerforbrænding) får mandat til arbejde for realisering af ovennævnte at-punkter.
(Økonomiudvalget og Teknik- og Miljøudvalget)

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 2. september 2010

Lise Thorsen (A): Vi støtter ændringsforslaget og dermed indstillingen, som den ligger nu, fordi vi ikke vil lægge hindringer i vejen for en forhandling i en så kompliceret sag med så mange faktorer, der er i spil. Derfor vil vi hellere give et åbent frem for et lukket mandat. Så ser vi, hvordan det ender, og så tager vi sagen op igen, når vi når så langt.

Der skal selvfølgelig være rimelighed i tingene, og det er jeg sikker på, at både Mogens Lønborg og Bo Asmus Kjeldgaard er helt opmærksomme på. Vores fremmeste mål er under alle omstændigheder, at vi ender med at nå frem til en aftale, der er forsvarlig både over for kommunekassen og over for miljøet. Det skal der ikke herske tvivl om.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Jeg gør Borgerrepræsentationen opmærksom på, at vi her taler om et forhandlingsmandat, som Borgerrepræsentationen udstyrer de medlemmer, vi har af bestyrelsen for Amagerforbrænding, med.

Jeg vil vurdere undervejs, om vi nærmer os et tidspunkt, hvor jeg bliver nødt til at lukke dørene. Jeg beder bare ordførerne om at være opmærksomme på, når man taler, at hvis man kommer ind på noget, der kan have betydning i forhold til Københavns Kommunes strategi og placering i denne sag, så skal man lige vende sig om og sige til mig, at man ønsker at tale om det; så lukker jeg dørene på det tidspunkt, når man har ordet.

Signe Goldmann (F): Jeg skal se, om jeg kan holde mig til denne her balancegang i forhold til ikke at sige noget, der kan bruges imod os i en forhandlingssituation. Jeg synes bare, jeg er nødt til at gå op på talerstolen i den her sammenhæng.

Jeg sad i Amagerforbrændings bestyrelse i sidste periode, og jeg kender rigtig godt, hvad det er, der foregår derude, eller i hvert fald hvordan det er foregået tidligere. Jeg blev i hvert fald bekymret, da jeg så, at vi nu har fået en indstilling med et ændringsforslag om, at vi får vores indflydelse i Amagerforbrændings bestyrelse på plads, inden vi går ind og giver en lånegaranti på flere milliarder kroner. Det er jeg rigtig ked af.

Den samlede indstilling er, som den er, og der er masser af andre rigtig gode ting i indstillingen, derfor skal jeg nok stemme for den samlede. Men jeg synes, det er problematisk, og det har jeg behov for at sige i den her sammenhæng. Jeg synes, det er meget forkert, at vi gør det på den måde. Det er helt afgørende, hvis vi skal have det her til at fungere fremover, at vi har en situation, hvor vi har en indflydelse i bestyrelsen. Vi ejer 2/3 af det her selskab, men vi kan stemmes ned af alle de små. Det synes jeg er meget, meget uheldigt.

Det er også noget, der giver konflikter, fordi vi gang på gang, hvis der er et eller andet, der er rigtig vigtigt for os at få igennem, og vi ikke kan få det igennem på bestyrelsesmødet, er nødt til at gå ind og true med at indkalde til en ekstraordinær generalforsamling, hvor magtfordelingen er anderledes, hvor vi sammen med Frederiksberg faktisk kan få nogle ting igennem. Det er bare uheldigt, fordi det i sig selv er konfliktskabende.

Så jeg håber som sagt, at man arbejder på at sikre, at vi får noget mere indflydelse i den her bestyrelse fremover.

Morten Kabell (Ø): Signe Goldmann har i sin tale opremset en række rigtig gode argumenter og sagt en række fornuftige ord. For at berolige overborgmesteren kan jeg sige, at jeg ikke har tænkt mig at bevæge mig langt ud over det. Jeg har i virkeligheden bare tænkt mig at sige, at det er lige præcis med de argumenter, Enhedslisten stemte imod det ændringsforslag, der lå i Økonomiudvalget. Det ville vi også gøre, hvis ændringsforslaget var til særskilt afstemning i dag. Det er det ikke.

Vi stemmer derfor for den samlede indstilling, men kan fuldt og helt dele de bekymringer, som Signe Goldmann er kommet med her på talerstolen.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 2. september 2010

Mogens Lønborg (C): Jeg vil blot sige, at denne sag har jo en karakter, som overborgmesteren også har antydnet, som gør, at det kan være vanskeligt sådan at komme ind i alle kroge og hjørner omkring det, for det er jo en forhandlingssituation.

Jeg vil blot sige tak for, at man har bakket op i Økonomiudvalget og formentlig også her i salen om et ændringsforslag. Det giver efter min vurdering bedre muligheder for at nå frem i al mindelighed til en god løsning for København og også for Amagerforbrænding, eller, som Lise Thorsen meget rigtigt sagde, både for økonomien og for miljøet.

Andet vil jeg sådan set ikke sige.

Jeg skal gøre mit yderste som formand for Amagerforbrænding for, at vi får en god løsning på den her ikke helt ukomplicerede sag.

Indstillingen blev godkendt uden afstemning.

4. 1. Behandling af Budgetforslag 2011 og budgetoverslagsårene 2012-2014 (Augustindstillingen) (2010-94966)

Indstilling om,

1. at forslaget til budget 2011 og budgetoverslag for 2012-2014 til Borgerrepræsentationen lægges til grund for Borgerrepræsentationens budgetforhandling,
2. at budgetforslaget mellem Borgerrepræsentationens 1. og 2. behandling henvises til Økonomiudvalget,
3. at fristen for ændringsforslag til budget 2011 fastsættes til den 20. september 2010 kl. 12.00 og frist for underændringsforslag til budgetforslag 2010 fastsættes til 29. september 2010 kl. 12.00, samt at Økonomiudvalget er undtaget for begge frister,
4. at de reviderede bevillingsregler tiltrædes (jf. bilag 2),
5. at Socialforvaltningen og Økonomiforvaltningen arbejder videre med at kvalificere en supplerende budgetreguleringsmodel på specialområdet med udgangspunkt i Fælles Sprog II, således at mulighederne for en sådan model belyses yderligere, jf. beskrivelsen i bilag 1,
6. at de vedlagte tværgående effektiviseringsforslag (jf. bilag 5) indgår i budgetforhandlingerne,
7. at det tages til efterretning, at potentialet fra statens afbureaukratiseringstiltag i 2011 er 11,6 mio. kr. i serviceudgifter og 0,95 mio. kr. i efterspørgselsstyrede overførsler (jf. bilag 6 og 7) samt
8. at potentialet fra statens afbureaukratiseringsforslag indgår i budgetforhandlingerne. (Økonomiudvalget)

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Vi påbegynder nu budgetprocessen, og jeg vil indlede med at holde min budgettale, og det vil ske fra talerstolen.

Mange spørger: Hvad skal man egentlig måle en by på? Nogle vil sige, at byer skal måles på deres evne til at tage imod gæster. Andre vil undersøge indbyggernes livskvalitet, se på graden af trykthed i gaderne eller på, om byen formår at tage sig af de allersvageste, den hjemløse, den nedslidte. Samfundsøkonomer er optaget af at måle byernes evne til at opnå høje økonomiske vækstrater.

I København siger vi både-og. Det handler både om at sikre livskvaliteten og om at skabe vækst og beskæftigelse. Det skal gå hånd i hånd – det gør det ikke i dag. Vi skal lade os måle på kategorier, der både viser livskvalitet OG økonomisk vækst. Det gør vi ikke i dag. Livskvaliteten, f.eks. når familiefaderen trygt kører sine børn til børnehaven på sin ladcykel hver eneste morgen, københavnernes, der nyder havnebadene og vores rene havvand. Det er stærke billeder af et liv, der leves i vores København, og som københavnernes og København er kendt for i hele verden. Men alt for ofte hører vi, at Stockholm vinder over København på sine høje vækstrater. Lad os da udfordre den overskrift.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 2. september 2010

Netop på grund af det gode liv, som leves hver eneste dag her i København, har vi som by en unik mulighed for at tiltrække endnu flere virksomheder og mere vækst.

I starten af året tog vi i Økonomiudvalget fat på diskussionen om, hvordan vi udvikler livskvaliteten for københavnernes og samtidig stimulerer den økonomiske vækst. Vi kaldte det Københavnerfortællingen. I sidste uge fortsatte vi debatten om Københavnerfortællingen i en version 2.0. Vi er i Økonomiudvalget enige om at udvide fortællingen til at omfatte vores samarbejdspartnere i hovedstadsregionen og Øresundsregionen.

Jeg ser på tværs af partiskel Københavnerfortællingen som en fælles horisont for vores by, en horisont, der sætter arbejdet med at skabe mere beskæftigelse, skabe bedre vilkår for børnefamilierne, skabe tryghed og fjerne utrygheden i gaderne, ind i en global dagsorden, en global dagsorden, vi som hovedstad og region skal blande os i for at skabe råderum til velfærd og ordentlig service for alle dem, vi som politikere har et ansvar over for, de socialt udsatte, børnefamilierne og byens ældre.

Jeg vil gerne takke alle partier i Økonomiudvalget for jeres engagement og indspil til Københavnerfortællingen. Drøftelserne gav i alt fald mig inspiration og øget optimisme i forhold til samarbejdet her på Rådhuset. Lad os bruge årets budgetforhandlinger til at omsætte visionerne til konkret handling. Vi er enige om målet, København skal både kunne levere livskvalitet og vækst, og det kan vi.

Ét er, at vi med den ene hånd skal blive bedre til at tænke langsigtet, inspireret af den nye fortælling om København. Noget andet er, at vi med den anden hånd ganske enkelt også skal blive bedre til at levere det, vi beslutter, levere effektivt og mærkbart, så det bliver oplevet og mærket ude i gaderne hos de ældre, hos børnefamilierne, hos den, der slentrer en tur i city eller i et af vores nye byudviklingsområder.

Det virker ganske banalt, men faktum er, at tiden fra beslutning til handling er for lang. Det skader kommunens omdømme og københavnernes tiltro til vores arbejde. Vi ved det godt, og vi har taget fat på at demonstrere, at vi kan gøre det meget bedre.

Lad os bruge budgetforhandlingerne til at tage det endelige opgør med de absurde lange byggeprocesser og lad os sammen sætte fokus på, at der bliver ryddet op i de nye byudviklingsområder, hvor byggerierne stadig er i gang, og hvor mange københavnere allerede har skabt en hverdag. Vi bygger i København, og det er en god ting, det er en dejlig ting for os. Vi kan ikke undgå, at der roder i de her år, men vi skylder københavnernes ikke at rode mere end allerhøjest nødvendigt, så de sammen med os kan glæde sig over fremtidens udbyggede og mere velfungerende by.

Jeg er fortrøstningsfuld, og jeg har mod på fremtiden efter mine første otte måneder som overborgmester. Vi har allerede bevist, at vi som partier, trods de forskelle, der heldigvis er imellem os, gerne vil samarbejde, udvikle ideer og stå på mål for udspil, der vil forandre vores by København.

Den første tid rummer for mig her på Rådhuset allerede opløftende eksempler på, at det brede samarbejde kan lade sig gøre også i København. Vi står sammen om vores kommuneplan, som spejler et bredt politisk fodfæste. Tak for opbakningen og bidragene til vores fælles kronik om vores vision for København. Jeg er stolt af, at vi nu har kunnet sende et stærkt fælles budskab til københavnernes, til investorerne, til alle dem, der kigger på vores by, hvor vi lægger spor ud og peger fremad, hvad vi vil med vores by.

Jeg vil også gerne takke for samarbejdet om at etablere Center for Sikker By, for samarbejdet omkring Ungejobpakken og Kickstart København. Sidstnævnte rummede afgørende beslutninger, som viser, at København er en troværdig samarbejdspartner, også når det gælder vigtige infrastrukturinvesteringer og projekter som f.eks. Nordhavnsvejen.

Vi tager fat og har truffet beslutninger om at investere i byen ud fra et mål om, at det skal kunne takle udfordringerne med den stigende ledighed. Samtidig tager vi konkret fat på at løse udfordringer med mangel på daginstitutioner. Vi gør noget ved manglen på praktikpladser til de unge, der ikke kan få færdiggjort deres uddannelse under krisen. Vi gør noget ved manglen på praktikpladser, og det er jeg rigtig stolt af, at vi gør i vores egne forvaltninger. Vi har også taget fat på at reducere CO₂-udslippet ved at udbygge og udvikle vores by med grøn vækst for øje.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 2. september 2010

Når det gælder forhandlingerne om næste års budget, og det er det, det drejer sig om nu, så er arbejdet allerede for længe i gang. Det bliver ikke et budget, hvor vi sådan for alvor kan slå ud med armene. Faktum er, at regeringen sammen med Dansk Folkeparti på Christiansborg har udstukket nogle historisk stramme rammer, som begrænser kommunernes manøvre muligheder. Alligevel anbefaler jeg, at vi går seriøst og ansvarligt ind i arbejdet. Vi vil endnu engang bevise, at København er en troværdig samarbejdspartner over for en til enhver tid siddende regering. Ja, vi mener, at VKO's krav om nulvækst er helt urimeligt over for borgerne.

Nej, vi mener ikke, det er i orden, at regeringen lægger op til en kollektiv afstraffelse af kommunerne, hvis vi nogen bryder de fastlagte rammer. Men vi overholder rammerne i København, vi sætter ikke skatten op, vi ønsker nemlig at leve op til de aftaler, der er indgået. I København tager vi ansvaret på os, og det håber jeg, at vi kan samles om i denne sal.

For lad os være helt ærlige, historisk hører det desværre til sjældenhederne, at alle partier er med i Københavns budgetaftaler. Men personligt, og det vil jeg gerne understrege, har jeg ikke stirret mig blind på et resultat, før vi overhovedet er gået i gang med forhandlingerne, tværtimod.

Jeg står i dag med et håb om, at vi sammen kan nå frem til et bredt forlig, som alle partier kan bakke op om og tage ansvaret for. Vil I som partier være med, kan I være med, for ærlig talt, vær da med til at løse byens absolut største og mest akutte udfordring med at fremtidssikre København som en by, der med glæde møder og favner børnefamilierne ved at tilbyde rettidig børnepasning og fagligt ordentlige, fysisk tidssvarende skoler.

Vær med til at sikre den ro og kontinuitet, som området så længe har sukket efter, sådan at børn, forældre og medarbejdere fremover ikke år efter år skal opleve drypvise besparelser i tide og utide, det, vi har kaldt hoppen fra tue til tue.

Vær med til at løfte kvaliteten af byens folkeskoler, hjælpe de svage elever, styrke fagligheden og ikke mindst sætte ind over for den etniske og sociale opdeling, som truer ikke bare skolerne, men selve sammenhængskraften i vores by.

Vær med til at levere en moderne ældrepleje, både over for de ældre, der endnu bor i eget hjem, og over for byens demente ældre, der har særlige behov.

Vær med til at lave en løsning, der takler misbrugsproblemerne og utrygheden på Vesterbro, en løsning, der går så langt, vi kan i en situation, hvor vi ikke får lov til at lave fixerum, hvad et bredt flertal her i salen allerhelst ville i en tid, hvor beboerne på Vesterbro virkelig har brug for, at vi tager deres problemer i dagligdagen dybt alvorligt.

Vær med til at kæmpe for sundheden i vores by, hvor vi kæmper med store udfordringer for alle de københavnere, der ender med at få kroniske sygdomme i en alt for tidlig alder og dermed får stærkt nedsat livskvalitet.

Vær med til at få lagt byggestenene til at gøre København CO₂-neutral i 2025, eller vær med til at åbne København op for den internationale arbejdskraft, som hovedstaden, ja hele Danmarks livskvalitet og vores vækst og velfærd, er så dybt afhængig af i en tid, hvor demografien truer, netop at vi kan sikre et ordentligt serviceniveau.

Det er nogle af de spændende ting, man kan være med til. Man kan også være med til at gennemføre en krisepakke, der forbedrer byens evne til at få såvel akademikerne som den langtidsledige i job.

Vær med til at fortsætte det helt nødvendige arbejde med at få bragt ventetiderne til bostederne for byens psykisk syge og handicappede ned.

Mange temaer samler os fra venstre til højre side her i salen. Om I vil være med til at løfte ansvaret, afhænger naturligvis af jer, om I vil forpligte jer, om I vil være med til at løfte ansvaret for Københavns ve og vel, også selv om aftalen rummer dele af elementer, der ikke lige netop rammer jeres kernevælgere.

Jeg vil invitere alle partier til forhandlinger på tirsdag. Jeg håber og tror på, at I kommer til mødet med samme ambition som jeg selv, at finde løsninger, der spænder bredt og spejler, at vi kan finde

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 2. september 2010

fælles fodslag, når det gælder om at løse byens behov og byens store udfordringer. Kom ikke for min skyld, kom for Københavns skyld.

Jeg glæder mig og ser frem til de kommende ugers forhandlinger om budgettet for 2011 og med de afledte virkninger, det vil have i de kommende år for vores by. Jeg ser frem til forhandlingerne, og jeg byder jer alle sammen velkommen til at indgå i forhandlingerne allerede fra på tirsdag. Jeg ser frem til præsentation af partiernes synspunkter her ved førstebehandlingen af budgettet for 2011, og jeg glæder mig til at høre alle de ordførere på ressortområderne, som vil bidrage til debatten, når vi mødes igen her i salen på mandag. Tak.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Så følger vi som aftalt ved indledningen af mødet op med at høre partiernes budgetordførere. Den første i rækken er Mette Reismann. Derefter følger Ayfer Baykal.

Mette Reismann (A): Vi københavnere har meget at være stolte af. Vi bor i en fantastisk by. Ved blot at sætte os op en cykel kan vi nyde det ene eksempel på smuk arkitektur efter det andet, hvad enten det er i de gamle bydele eller i de nye spændende byudviklingsområder.

Turister, der kommer hertil, kan vælge mellem at slentre på spændende museer eller opleve design og mode i verdensklasse. Om aftenen kan de gå på restaurant og få gastronomiske retter, der globalt matcher eliten. Så København og københavnere har så meget at give af både til os, der bor her, og til folk, som kommer udefra. Det er vi Socialdemokrater utrolig glade for.

Men lad os være ærlige. Det er ikke alle københavnere, som bor her, der har økonomisk eller mentalt overskud til at nyde det gode liv og byens tilbud. Mange har det meget svært. Finanskrisen har ramt hårdt, og der er rigtig mange københavnere, som i den sammenhæng har mistet deres arbejde.

Hvis privatøkonomien og hverdagen ikke hænger sammen, så har man det skidt. Hvis man mister sit arbejde, må man klare sig for dagpenge, kontanthjælp eller leve af sin partners indtægt. Overskuddet til at få rettet skuden op kan være svært at finde, ikke mindst for dem, som ikke kan få pasning til deres barn eller har fået tilbudt en børnehaveplads helt i den anden ende af byen.

Så må vi som politikere konstatere, at selv om vi lever i en fantastisk by, så er der altså stadig væk brug for os. Vi har et ansvar for at få alle familiers hverdag til at blive en hverdag med overskud, tryghed og glæde frem for fortvivlelse og usikkerhed for, hvad fremtiden måtte bringe.

Socialdemokraterne vil gå til budgetforhandlingerne med det klare mål at sætte københavnernes hverdag forrest, at få børnene passet, plejet de syge og sikret de svage og handicappede, at arbejde for en tryk og sikker by, hvor alle kan færdes uden bekymring for trafik eller kriminalitet, og at skabe job og udvikling, som sikrer vores fælles fremtid.

Vi anerkender, at vilkårene for vores bestræbelser er historisk dårlige. Regeringen fører sammen med Dansk Folkeparti en økonomisk politik, der betyder, at Københavns Kommune har fået de sværeste rammebetingelser, vi har haft i lang tid, når vi tager fat på dette års budgetforhandlinger. Det kommer til at kræve noget særligt af alle os her i salen.

Den trængte familie får endnu mere at slås med i dagligdagen, og vi i kommunerne har på forhånd fået indskrænket vores muligheder for at komme dem til hjælp. Det er ikke en genopretningsplan, men et skråplan, regeringen er ude på.

Socialdemokraterne går til forhandlingerne med det løfte, at vi vil tage ansvar og være en troværdig samarbejdspartner. Vi vil ikke sende aben videre, men derimod stå til ansvar over for københavnere og stå på mål for, at deres hverdag kan fungere, uanset hvor utilfredse vi er med regeringens sparedagsorden.

Jeg håber, at I alle sammen vil være med til at tage det ansvar. Som ansvarlige politikere skylder vi københavnere at arbejde på tværs af partiskel fra højre til venstre og gå seriøst til værks uden at bruge tid på at spænde ben for hinanden.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 2. september 2010

Men det *er* en svær øvelse, vi er på vej ud i. Når en families økonomi ikke hænger sammen, så må man se på, hvordan man kan få reduceret udgifterne, og hvordan man i øvrigt kan få øget mulighederne for at få skabt balance i budgettet. Det gælder også for en kommune.

Socialdemokraterne har allerede sammen med De Radikale og SF kickstartet København, hvor vi sikrer arbejdspladser og praktikpladser og medvirker til at hjulene holdes i gang.

De tusindvis af nye borgere, der kommer til byen i disse år, betyder også, at København får flere skatteindtægter. De penge kan vi bruge på bygge- og anlægsinvesteringer, som reducerer vores driftsudgifter. Reducerede løbende udgifter og andre effektiviseringer giver råderum til nye aktiviteter. Så præmissen er givet på forhånd: Der skal investeres klogt, og der skal effektiviseres på alle områder.

København har styr på økonomien, men vi kan blive endnu bedre. Derfor bakker Socialdemokraterne op om den effektiviseringsstrategi på 250 mio., der er fremlagt for 2011, og vi er åbne for yderligere initiativer, der kan flytte penge fra administration til kerneydelse.

Hvis vi ser på børnenes budget, får København i øjeblikket 1.000 nye indbyggere om måneden, og heraf er 100 børn. Alle vi, der har børn, ved, at man på én gang er meget bekymret for, hvordan det skal gå dem, og samtidig så er børnene jo også kilden til den største glæde, vi har. Det forhold kan vi nok ikke ændre grundlæggende på.

Men det, vi kan gøre, det er, at vi kan fjerne nogle af bekymringerne, vi kan sørge for, at forældrene ikke behøver at bekymre sig om, hvorvidt de kan få deres barn passet i rimelig afstand fra hjemmet. Og vi kan sikre, at de, der har fået en daginstitutionsplass, heller ikke skal bekymre sig om, hvad disse drypvise spareplaner i tide og utide vil betyde for deres barn.

Hele genopretningsplanen for børne- og ungeområdet har det mål at få styr på økonomien og rammerne for lige præcis børn og unge, der skal tages vare om. Det er en lang og sej kamp, der skal kæmpes, når der skal spares, men børneområdet skal på ret køl igen.

Klynge- og netværksledelse er et vigtigt redskab til at omorganisere ledelsen for de københavnske institutioner. Vi kan effektivisere og skabe bedre resultater. Vi vil bruge pengene på børnetid i stedet for på administration.

Vi ønsker samtidig en ny demografimodel, så vi er trygge ved, at børneområdet får tilført de penge, som der er behov for, i takt med at antallet af børn stiger. Vores ambition for budgetforhandlingerne er, at vi får lagt en langsigtet plan for området, hvor der er balance i skolernes og daginstitutionernes økonomi. Skolerne og institutionerne skal have ro til at gøre det, de gør bedst, nemlig at udvikle og undervise børnene.

Når vi nu taler om skolerne og folkeskolen, så må vi samtidig være ærlige og indrømme, at situationen, som den er i dag, ikke er tilfredsstillende. Mange forældre har en berettiget bekymring om, at deres børn ikke lærer nok, og mange sender som konsekvens heraf deres børn i privatskole.

Socialdemokraterne vil arbejde for at gøre folkeskolen til det naturlige valg for københavnske forældre og børn. Derfor går vi til budgetforhandlingerne med et ønske om at prioritere folkeskolen. Det handler ikke om at starte nye farverige projekter op, men derimod om at få de basale ting på plads, flere timer, færre vikartimer, fokus på det faglige og ro i klassen. Ligesom i familierne handler det om at få hverdagen til at hænge sammen til alles bedste.

Men københavnernes hverdag handler ikke kun om skoler, børn og daginstitutioner; det handler om meget andet. Desværre er mange københavnernes hverdag helt overskygget af sygdomme. For dem kan hverdag være en kamp for at overleve, ikke bare i overført betydning, men i helt bogstaveligste forstand. Alt for mange københavnere kæmper med fedme, sukkersyge, rygerlunger og lignende sygdomme. Vi ved, at det ikke er tilfældigt, hvem der har de problemer. Der er stor forskel på befolkningens sundhed på tværs af København. Sociale faktorer, nedslidning efter et hårdt arbejdsliv, miljøproblemer og andet betyder, at levetiden i visse dele af vores by er alt, alt for lav.

Ulighed i sundhed er et problem, som vi ikke kan acceptere. Vi er ikke tilfredse, før befolkningen i Nordvest eller på Amager eksempelvis lever lige så længe som borgerne i Gentofte.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 2. september 2010

Vi ved, hvor vigtig en del motion er i at leve et sundt liv. Løb, svømning, boldspil og mange andre fysiske aktiviteter dyrkes af københavnernes hver dag. Vi ønsker, at rammerne for fritids- og idrætsaktiviteter skal vedligeholdes og være tidssvarende.

Det gode københavnerliv skal også indeholde gode vilkår for de ældre og handicappede. Ingen skal gå i dagligdagen og være bekymrede for, om deres kære får den rigtige hjælp og støtte. Derfor ser Socialdemokraterne frem til den uvildige undersøgelse af hjemmeplejen, som skal ligge klar til december.

Og så må vi heller ikke glemme de københavnere, der måske har den allersværeste hverdag at komme igennem. Vi ved, at vi har landets tungeste psykiatri. De mest syge og dermed de mest behandlingskrævende og omkostningstunge psykiatriske patienter bor i hovedstaden. Det er også et meget vigtigt indsatsområde, og det er en stor udfordring.

Borgere og turister i København skal føle sig trygge og sikre, når de kommer til vores by. Kommunens nye Center for Sikker By har skabt et bedre samarbejde og styrket koordinationen mellem de mange dele af kommunen, der arbejder kriminalpræventivt. Den dagsorden vil de også i fremtiden følge op med præventive og tryghedsskabende initiativer.

Så selv om vi fokuserer på københavnernes dagligdag, deres hverdag, så har Socialdemokraterne altså ikke slukket for det lange lys. Vi vil have en bæredygtig økonomisk politik, der gavner københavnere, ikke alene på den korte bane, men også på den lange.

I 2025 forventes der at være 60.000 flere københavnere. Det kræver flere boliger, som vi bl.a. har i de nye bydele Ørestad, Sydhavn og i øvrigt også i fremtidens Nordhavn. Det kræver også flere daginstitutioner, skoler, uddannelsessteder, handelsliv og job, for at vi stadig kan fastholde København som den skønne by, den er.

Vi skal også løse udfordringen med at transportere alle københavnere fra punkt a til b, sådan at deres gøremål kan lattes mest muligt. Det giver jo ikke bare en besværlig hverdag, hvis den offentlige transport ikke fungerer. Nej, det er faktisk sådan, at når vi ikke har en offentlig transport, der fungerer, virker det som en væksthæmmer. Derfor mener Socialdemokraterne, at vi i Borgerrepræsentationen har en bunden opgave på dette område.

Vi har også det lange lys på, når det handler om klima og miljø. Socialdemokraterne vil arbejde for en klimastrategi til gavn for borgerne. Vores vision er et København, som er i front på verdensplan, når det handler om grøn teknologi og bæredygtige løsninger. Det kan selvfølgelig lyde meget stort, men vi er faktisk nået et godt stykke hen ad vejen, og Socialdemokraterne ønsker at fortsætte den positive udvikling med nye investeringer og nye initiativer.

I ved alle, at de kraftige regnskyl, som har været bare inden for de sidste par uger, er en direkte afledt konsekvens af de klimaforandringer, vi er vidner til. Vi skal være bedre til at forudse og prioritere konsekvenserne af kendte og kommende klimaforandringer og være på forkant og medvirke til, at de dæmpes.

Nu kan man spørge sig selv: Er livskvalitet og vækst hinandens modsætninger? Nej, tværtimod, de er hinandens forudsætninger. Det er ikke et spørgsmål om enten-eller, det er et både-og, som overborgmesteren var inde på.

Vi vil fra Socialdemokraternes side lægge op til det bredest mulige samarbejde. Alle, som vil påtage sig et ansvar, som vil prioritere med fokus på de kortsigtede udfordringer og med blik for de lange linjer, bør være med i en politisk aftale for budget 2011. Vi glæder os rigtig meget til at gå i gang med de næste ugers forhandlinger. Tak for ordet.

Ayfer Baykal (F): Jeg tog bussen i dag, linje 14, herind til Rådhuset i eftermiddag. Det er en tur, som jeg tager adskillige gange om ugen, en tur, hvor jeg holder af at kigge ud på København og holder af at kigge ud af vinduerne og betragte de mennesker, der stiger ind og ud af bussen.

Der var en flok blinde og svagtseende, de tager bussen til og fra Blindeinstituttet, der var skolebørn, som stod af ved Vibenshus Skole, der var barslende mødre og fædre, som baksede med at få

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 2. september 2010

barnevognen ind og ud af bussen, der var damer med det blåtonede hår, som skulle i Magasin, og der var drengene med omvendte kasketter, som skulle ud på skaterbanen.

I dag kiggede jeg på dem på en anden måde, jeg kiggede på dem med budgetbriller. At lægge budget handler om at finde rundt i en hulens masse tal og beregninger, men først og fremmest handler det om mennesker. København er en by fyldt med mennesker, behov, drømme og visioner. SF's mål er, at vi skal kunne rumme det hele, vi skal kunne samle det hele.

Så SF går til forhandlinger med en klar forventning om, at vi ser byen som en helhed, én by, mange borgere, endnu flere behov, men én overordnet retning. Det er ikke en hemmelighed, at i SF ser vi frem mod en ny styreform, færre kongedømmer, tættere demokrati, mere sammenhæng. Vi ser al mulig grund til at øve os i at se i helheder, når vi sætter os omkring budgetforhandlingsbordet. I aften vil jeg derfor først og fremmest se på helheder, jeg vil tegne de store linjer i SF's budgetprioriteringer, og jeg vil kæde dem sammen i to overordnede begreber, livskvalitet og grøn vækst. På mandag vil SF's borgmestre og udvalgsordførere gå mere ind på de enkelte områder.

Men inden vi graver et spadestik dybere og ser på, hvordan vi kan få et budget præget af livskvalitet og grøn vækst, er det nødvendigt lige at sige et par ord om, hvordan SF forholder sig til det at tale om økonomi i magre tider. Forhåbentlig er det ikke gået nogens næse forbi, at vi har en noget anden tilgang til dette emne end landets regering.

SF tror, at regeringens spareplan er fatal for Danmark. Vi tror på, at fremsynethed og investeringer rækker længere ind i fremtiden end forringede levevilkår for borgerne. Med Kickstart København viste vi, at det kunne lade sig gøre at gå en anden vej. I København bygger vi og investerer vi os ud af krisen. Men samtidig må vi leve med, at den borgerlige regering har sat rammerne for det budget, vi skal i gang med at forhandle på plads. En borgerlig regering, der taler om at spænde livremmen ind og har nulvækst som sin målsætning, levner ikke ret meget plads til udskejelser.

Det er vilkårene for budgettet. Vi kommer ikke uden om at skulle skære ned steder, hvor vi ikke bryder os om det. Men der er områder, som vi ikke må gå på kompromis med. Regeringens nulvækst-ramme tvinger os nemlig til at skelne mellem det, det er rart at have, og det, vi vil kunne tilbyde borgerne.

Kernevelfærden skal være i orden, det er et must. Kernevelfærden er grundsubstansen i at skabe den livskvalitet, som vi i SF gerne vil skabe for københavnernes. Er den basale velfærd ikke på plads, kan det være lige meget med de ting, der kan forsøde tilværelsen eller sætte lidt kulør på hverdagen. Kernevelfærden skal fungere. De blinde på vej til Blindeinstituttet skal have ordentlige botilbud uden at skulle vente i halve eller hele år. De blåtonede damer skal kunne få den hjemmepleje, de har brug for, babyerne i barnevognene skal kunne få en vuggestueplads. Der skal være kultur- og fritidstilbud til skaterdrengene – bare lige for at tage nogle eksempler fra min linje 14.

Når SF går til budgetforhandlinger med overskrifterne livskvalitet og grøn vækst, er det fordi det er ord, der favner i bredden, men samtidig lægger en helt klar linje for, hvad det er, vi vil. Vi vil have velfærd og livskvalitet her og nu, men vi vil også se ud i fremtiden, vi vil på én gang være pragmatiske og ambitiøse, det synes vi er vores opgave. Derfor går vi til budgetforhandlingerne med fem fokusområder, som lever op til de opgaver:

- Et CO₂-neutralt København
- København som Nordens sundhedsmetropol
- Et grønnere og sundere København
- Bedre forebyggelse og behandling
- En by for børn og unge

Lad mig lige starte med det sidste fokusområde: En by for børn og unge.

Der har i flere år været stort fokus på børne- og ungeområdet i København, og det har absolut ikke altid været præget af særlig opmuntrende karakter. Økonomien i forvaltningen er blevet endevendt til hudløshed, og det er altafgørende, at der nu kommer balance i den økonomi, så vi de kommende år kan koncentrere os om kvalitet frem for udelukkende at tale om besparelser.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 2. september 2010

Børnetallet er steget eksplosivt det seneste år, og det ser ud til, at den her stigning fortsætter. Det er en dejlig udvikling, men den stiller store krav til udbygning af daginstitutioner og skoler. Vi ønsker, at der sættes penge af, så det nødvendige byggeri kan gå i gang. Vi har såvel pasningsgaranti som skolepligt, så det er bare om at komme i gang.

Vi ved dog samtidig, at det er nødvendigt med svære besparelser og nye strukturer. Vi er gået ind i arbejdet med at få økonomien til at hænge sammen med et stærkt ønske om, at besparelserne skal mærkes mindst muligt af børnene. Det er en svær proces, som giver rystelser både hos lærere, pædagoger og forældre.

Det er ikke muligt at hente alle pengene hjem, uden at det kan mærkes på serviceniveauet og i hverdagen. I SF ved vi, at det her, ligesom alle andre steder i kommunen, er nødvendigt med effektiviseringer. Men vi håber, at det i budgetforhandlingerne bliver muligt at finde nogle løsninger, så vi undgår alt for store besparelser på den daglige drift. Vi vil værne om kernevelfærden det bedste, vi kan, for at finde en holdbar løsning, som peger fremad. Tænk hvis vi næste år kunne stå her og tale om kvalitet, pædagogik og faglighed frem for besparelser. Det er vores store ønske i SF.

På børneområdet er det også SF's ønske, at der i 2011 sker en stærkere indsats for sikre en mere ligelig fordeling af børn og unge i byen. I de omstruktureringer, der nu skal ske inden for børne- og ungeområdet, skal fordelingspolitikken tænkes ind og prioriteres.

Bedre forebyggelse og behandling det var ét af de andre fokusområder, jeg nævnte før. Igen handler det om at få københavnernes hverdag til at fungere, samtidig med at vi tænker langsigtet. Vi skal skabe livskvalitet her og nu, og vi skal satse på, at København bliver en sundere og renere by fremadrettet. Det er grøn vækst, der gavner både mennesker og miljø.

Højt på listen over områder, der skal styrkes her og nu, har vi hjemmeplejen. Sommerens historier i medierne kunne friste til en automatreaktion om mere kontrol og overvågning, men det er ikke den vej, vi vil i SF. Vi har fortsat tiltro til, at størstedelen af medarbejdere i vores hjemmepleje udfører et godt og omsorgsfuldt arbejde. Derfor skal vi genskabe borgernes tillid til hjemmeplejen, og det arbejde er vi allerede kommet godt i gang med.

I forhold til de mere langsigtede visioner på ældreområdet har vi blandt andet reovering af plejehjemmene på vores ønskeliste. Men vi vil rigtig gerne mere end det. Velfærdsteknologi til de ældre bliver et stort vækstområde i den nærmeste fremtid. I København vil vi udbygge et forskningsplejehjem og tage initiativ til et helt nyt modelplejehjem, der netop skal eksperimentere med velfærdsteknologi.

Under overskriften København som Nordens Sundhedsmetropol gemmer der sig én af de store ambitioner for byen. Her kommer livskvaliteten igen ind i billedet. SF vil satse meget mere på forebyggelse. Sundhed skal tænkes ind i alt, hvad vi laver. Sundhed skal tænkes ind i vores måde at transportere os på, bedre vilkår for cyklisterne. Sundhed skal tænkes ind i vores måde at bruge byens pladser og parker på, grønne oaser med plads til fysisk udfoldelse. Sundhed skal tænkes ind i vores måde at tænke fritidsliv på. Vi skal i højere grad kunne stille kommunens idrætsfaciliteter til rådighed.

Skaterdrengene fra min bustur er et godt eksempel. Her går fritidsliv, sundhed og bevægelse hånd i hånd med både integrationsindsatsen og ungdomspolitikken. Der skal være attraktive tilbud til de drenge.

Sundheden spiller også en central rolle, når københavnere ikke bliver lige så gamle som resten af Danmark. Billedet i dag er, at en østerbroer lever flere år end en nørrebroer, men slet ikke så lang tid som en nordsjællænder. Et fokus på livskvalitet, sundhed og forebyggelse skal give alle københavnere uanset bydel og socialklasse flere gode leveår. Det projekt vil SF gerne stå i spidsen for.

Når vi taler om livskvalitet, er det også vigtigt at prioritere det sociale område. Vi er opmærksomme på, at der med udgangen af 2010 forsvinder mange tusinde puljekroner. I SF vil vi gøre vores til at bevare de vigtigste projekter. Handicappede og psykisk syge må ikke få forringede levevilkår. Det er vores opgave at sikre disse gruppers livskvalitet.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 2. september 2010

Narkomanerne på Vesterbro skal have et mere værdigt liv. Handicappede og psykisk syge skal kunne få en bolig, hvor de kan skabe deres eget liv, ikke bare i 2011, men også på den lange bane. Derfor mener vi, at der på handicapområdet skal laves en demografimodel, der kan bidrage til den langsigtede planlægning. Kernevelfærd og fremtidssikring skal følges ad.

Lad os lige hoppe en tur ind i linje 14, ikke for at kigge på mennesker, men for at kigge ud af vinduet. Vi kører forbi Trianglen, vi kører forbi Farimagsgade, og vi kører forbi Nørreport. Det er dejlige steder, som jeg tror, vi alle sammen holder af. Men er der ikke lidt rigeligt med biler, har cyklisterne ikke lidt trange vilkår, og kunne der ikke godt være lidt grønnere?

SF har også ambition om en mere helhedsorienteret og fremtidssikrende indsats. Vi har ikke råd til at lade være med at satse på grøn vækst, og vi har heller ingen grund til det. Og heldigvis har vi viden og beslutningsgrundlag på plads. Vi har med klimaplanen og mange års fokus naturligt førertrøjen på i København, og det skal vi udnytte.

På miljøområdet kan vi nemlig igen lade livskvalitet og grøn vækst gå hånd i hånd: Sundt miljø er sund fornuft. Det lyder som en poppet tv-reklame, men ikke desto mindre er det et faktum, at der er direkte sammenhæng mellem miljø og mennesker. Bedre cykelforhold skaber sundere københavnere, bedre miljø og mere aktive børn. Flere træer skaber sundere klima og en smukkere by, som man bliver glad af at se på. Mere miljørigtige køretøjer som f.eks. elbiler og brintbiler mindsker CO₂ i byen og skaber bedre levevilkår for byens borgere. En målrettet satsning på alternativ energi og energirenovierung af kommunens bygninger skaber arbejdspladser og tiltrækker kvalificeret arbejdskraft.

En massiv satsning på miljø og grøn vækst er derfor meget mere end et spørgsmål om cykelstier og brintbiler. Det er en satsning på lang sigt, som gavner København. Det er en satsning, som gavner børnene; måske kan de endda hoppe ud af linje 14 og hoppe op på cyklen. Det er en satsning, som gavner beskæftigelsen, grøn vækst skaber grønne job. Det er en satsning, som gavner sundhed, et renere København, skaber bedre levevilkår for københavnere. For SF er det den helt rigtige vej at gå.

Min bustur sammen med jer her i aften er ved at være slut. Vi har set på mennesker, og vi har set på omgivelser, men frem for alt har vi set på helheder og sammenhænge, og vi har set ind i fremtiden. SF glæder sig til at forsætte busturen ved forhandlingsbordet.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Tak til Ayfer Baykal. Så har vi tre debutanter holdt vores budgettaler. Nu er vi så kommet til en erfaren herre i rækken af ordførere til aftenens debat, nemlig borgmester Mikkel Warming.

Borgmester Mikkel Warming: Tak for det.

Den 17. november valgte københavnere rødt. Byen gik markant til venstre ved kommunevalget. Københavnerne fravalgte de hurtige, de nemme og de populistiske forslag. De valgte de sociale, de langsigtede og de solidariske løsninger. De borgerlige partier, regeringspartierne, blev fravalgt med et brag. Københavnerne markerede igen, at vi ikke vil styres af VKO. Der skal ikke føres borgerlig politik i vores by.

De tre arbejderpartier, de tre partier, der har solidaritet som en grundlæggende værdi, fik ikke bare samlet flere stemmer end i 2005. De tre arbejderpartier er nu også byens tre største partier. Det giver flertallet i denne sal et stort ansvar i at leve op til københavnernes valg, ansvar for at vælge løsninger med både hjerte og hjerne.

Solidariteten er hjertet i byen. I tider, hvor byens fortælling skal skabes, hvor livskvalitet skal omsættes i vækststrategier, hvor vi i budgetforslaget har en københavnertælling, der fokuserer på, hvordan udvalgte dele af livskvaliteten kan omsættes i erhvervs politik, der skal vi se vores by som andet end en forretning, der skal udvides og køres. Vi skal se vores by som det levende, mangfoldige fællesskab den er. Vi skal se vores by som solidarisk.

Vi viser hver dag den solidaritet, det grundlæggende ansvar for hinanden, eksempelvis ved den praktiske solidariske organisering, som kommunen er udtryk for, hvor vi sammen med alle velfærds-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 2. september 2010

samfundets fejl og mangler og kontrol faktisk forsøger at hjælpe hinanden. Hvor vi gennem den basale velfærd forsøger at skabe de bedste rammer for vores fælles liv. Det gælder også den civile solidaritet, der opstår, når mennesker tager ansvar for andre. Det sker i de fællesskaber, der overalt springer frem, i opgange, på legepladserne, i børnehaven, på arbejdspladsen.

Det påhviler byens tre største partier et ansvar for at sætte solidariteten i fokus i vores arbejde, for det er solidariteten, som arbejderbevægelsen byggede København på.

Det her handler selvfølgelig om, hvordan Enhedslisten sammen med S og SF kan leve op til den tillid, vælgerne har vist os. Solidaritetens praktiske organisering, velfærden, er truet i krisetider.

Danmark er ramt af den økonomiske krise, og råbet om såkaldt økonomisk ansvarlighed lyder fra Christiansborg fra de partier, der har haft ansvaret for den økonomiske politik i Danmark i de seneste 9 år: Venstre, Konservative og Dansk Folkeparti. Men råbet klinger noget hult, for ansvarligheden og mådeholdet skal kun udvises af de danskere, der har behov for støtte og hjælp.

I Berlingske kunne man forleden læse, at de 100 rigeste danskere hver havde fået skattelettelse for 721.000 under denne regering, men de velhavende danskere, der har fået skattelettelse og ofte gigantiske gevinster på boligmarkedet, skal ikke være hverken ansvarlige eller mådeholdende. Det så vi med VKO's såkaldte genopretningsplan fra foråret, der hårdt og kontant ramte dagpengemodtagere, forældre til handicappede børn, hvis kompensation for tabt arbejdsfortjeneste bliver mindre, barnløse, børnefamilier, hvor børnechecken beskæres. Og tro mig, det sidste vil vi i fremtiden kunne komme til at mærke hos en række af byens fattigste børnefamilier.

Planen betyder nulvækst for kommunerne, nulvækst, som kommer til at betyde nedskæringer, også i København. Nulvæksten er i penge, men det er forringelser i servicen. Når finansministeren konstant påstår, at kommunerne kan fastholde den service, der eksisterer i dag, fordi de jo har fået de samme midler i 2011 som i 2010, ja så er finansministeren enten totalt uvidende om virkeligheden, altså dum, det tror jeg ikke på, og i så tilfælde lyver han bevidst.

Kommunernes Landsforening har accepteret rammen. KL har skrevet under på en aftale, der sætter kommunerne i en skruestik. De accepterer at være finansministerens forlængede arm, når det handler om at banke nødlidende kommuner på plads.

Jeg har i de over 15 år – apropos erfaringen – jeg har siddet i Borgerrepræsentationen, ikke oplevet en så ringe aftale. KL's rolle i dette års økonomiforhandlinger har været nærmest pinlig. KL fortalte op til forhandlingerne med regeringen historien om de stigende udgifter på det specialiserede socialområde, f.eks. mennesker med handicap. De udgifter stiger ganske rigtigt, fordi der kommer flere mennesker med handicap, og fordi servicelov, fordi nævnsafgørelser er med til at lægge serviceniveauet fast på en række områder, hvilket i parentes giver god retssikkerhed for den enkelte.

Men KL krævede ikke flere midler til at fastholde serviceniveauet. De fastslog i stedet, at udgifterne til handicappede var skyld i, at der kom nedskæringer på børn og ældre, og at niveauet var for højt på en række sager. Ikke overraskende og helt rimeligt var handicaporganisationerne meget vrede over at blive kaldt for en gøgeunge i velfærdsstaten og over at blive betragtet som enheder i et budget frem for mennesker.

Regeringen var for klog til at gå med på den galej, så i aftalen er der ingen redskaber til at få udgifterne til handicappede til at falde, ingen. Til gengæld har KL accepteret, at der skal være nulvækst på området. Det er dermed lykkedes KL at give regeringen et alibi for nulvækstens nedskæringer. Det er samtidig lykkedes KL at lægge sig ud med hele handicapverdenen og dermed risikere, at enhver forringelse for mennesker med handicap vil blive set som noget, KL har ønsket. Et eller andet sted er jeg nok nødt til at spørge S og SF: Var det det, I ville med det nye flertal i KL's bestyrelse? Vi bliver også nødt til at spørge os selv i denne sal, om det giver mening at bruge over 19 mio. kr. på at være medlem af foreningen.

København vokser i de her år, tusinder flytter til. Når byen vokser, så vokser behovet, så vokser udgifterne, hvis serviceniveauet altså skal være det samme. Flere københavnere betyder flere, der bru-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 2. september 2010

ger bibliotekerne, det betyder flere cykelstier i nye byområder og mere asfalt til flere veje. Og selv om antallet af ældre falder i København, så stiger det samlede behov, de samlede udgifter.

På socialområdet kommer der også flere mennesker, f.eks. flere børn med handicap. Antallet af børn med gennemgribende udviklingsforstyrrelse er seksdoblet i de seneste 12 år, og tallet fortsætter med at stige. Hvis ikke der tilføres de nødvendige midler, risikerer vi, at børn i fremtiden ikke bliver hjulpet, men opbevaret.

Antallet af mennesker med handicap, der bruger f.eks. de ordninger, der hedder BPA, Brugerstyret Personlig Assistance – det er ordninger, der koster på den meget pæne side af 1 mio. kr. stykket – er steget fra 53 sidste år til forventet 70 1. januar 2011. Det stiger langt mere, end befolkningstallet stiger.

Et konkret eksempel. I København har vi lige nu 81 mennesker, der lever på vores bosteder og har Downs syndrom. De lider af samme sygdom som Morten og Peter i Nick Horups TV2-serie, ”Er jeg helt gak gak, mor?” Tidligere blev denne gruppe handicappede meget sjældent over 30 år, men det gør de i dag. Vores læger er blevet rigtig gode til at rette hjertefejl hurtigt, til at give den rigtige medicin. Kommunen opbevarer ikke længere borgere med Downs syndrom på halvferdseragtige kæmpeinstitutioner. I dag bor de på bosteder, hvor de trives og i langt højere grad end tidligere udvikles.

For byens 81 mennesker med Downs syndrom, der bor på vores bosteder, er det rigtig glædeligt, og vi kan se det på deres alder. Gennemsnitsalderen er i dag 47,8 år, og rigtig mange af dem kommer i folkepensionsalderen. Men der er en bagside, som vi ikke har forholdt sig til i denne sal endnu. Mellem 75 og 90 pct. af byens Downs-borgere udvikler alzheimerdemens på et tidspunkt efter deres 40. leveår.

Det er vigtigt, at I alle sammen er klar over alvoren i det her. Lige nu sidder 81 borgere og venter på at blive mere syge, 28 af dem har allerede udviklet symptomer og får hjælp. Når sådan en gruppe mennesker får alzheimer, så er det slet ikke at sammenligne med lægen i DR-søndagsserie, lægen Sommer. Det er ikke Morten og Peter, der bare glemmer. Det er mennesker bundet til en kørestol, der skal mades, der skal skiftes.

Nu kender I statistikken og ved, at kommunen står med en meget stor opgave. De 81 borgere med Downs er én ud af mange grupper af handicappede, som bliver ældre, og som fremover ikke alene har brug for hjælp til deres handicap, de har også brug for hjælp til at blive gamle.

Det sociale område får i den nuværende budgetmodel ikke automatisk de nødvendige midler til at sikre pleje, pædagogik og omsorg til byens svageste. Det er påtrængende nødvendigt, at der laves en ny, ordentlig budgetmodel.

Som sagt sker der på mange områder det glædelige, at mennesker med handicap, mennesker med psykiske lidelser lever længere, men får alderdommens skavanker. Der kommer som sagt ikke flere pladser af den grund og flere hænder af den grund, tværtimod stiger kravene til dokumentation.

De ansatte på vores bosteder løber endnu stærkere, end de plejer, og er nu nede på minimumsbemanding rigtig mange steder. Vi ser også væresteder for psykisk syge, der lukkes eller beskæres.

Samtidig laver regeringen nye love, der banker udgifterne op uden kompensation, eksempelvis når det gælder københavnske børns ophold på sikrede pladser, hvor regeringens og DF's lovændringer betyder, at København skal bruge over 45 mio. kr. mere næste år.

Elastikken kan snart ikke trækkes længere. Hvis ikke vi i denne by i de kommende år skal opleve flere historier om svigt på vores bosteder, så skal der tilføres flere midler i budgettet for 2011.

Overborgmesteren sagde den 14. januar i år her i Borgerrepræsentationen:

"Man siger, at et samfund skal vurderes på, hvordan det behandler de svageste medborgere. Hvis det er rigtigt, er der et stykke vej igen, før vi kan være helt stolte i København."

Jeg er stadig helt enig i disse ord og vil derfor appellere til alle partier, ikke mindst de partier, der som Enhedslisten har solidaritet som en grundlæggende værdi: Lad ikke dette være et budget, hvor byen ender med at skamme sig over, hvordan de svageste københavnere prioriteres. Lad os i stedet, specielt når man nu faktisk står i det europæiske fattigdomsår, løfte hovedet i stolthed.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 2. september 2010

Der bliver født rigtig mange flere børn, end prognoserne forudsiger. Vi kan regne med 1.600 flere børn næste år. Tallet stiger jo hele tiden, oplever jeg. Hver gang jeg ser på borgmester Anne Vang og på min børneordfører, så siger de, ja, der er kommet 100 til siden sidst, vi snakkede om det. Derfor er der et skrigende behov for massivt mange fritidshjemspladser, klubpladser, vuggestuer, børnehavergrupper og skolespor.

Ingen kan være i tvivl om, at børne- og ungdomsområdet står over for store besparelser i budgettet for 2011. Ud over de 75 mio., man har skullet finde til den her forvaltningsspecifikke effektivisering, altså besparelsesforslag, man skal forhandle om i budgettet, så har man også lavet en masse interne omprioriteringer for at få det til at hænge sammen. Det er jo dels fordi københavnernes får flere børn, det er jo godt nok, dels fordi der kommer flere med specielle problemer, dels fordi den særligt tilrettelagte uddannelse for unge med særlige behov er underfinansieret, og dels fordi den sidste strukturreform, man lavede på børne- og ungdomsområdet, ikke – ikke – har kunnet indbringe de forudsatte besparelser.

Derfor har man skullet finde 250 mio. kr. At konsekvenserne for servicen på området er mildt sagt chokerende, det vidner historierne i pressen og henvendelserne i vores mailboks om. Vi deler forældrenes og de ansattes bekymringer. Det er længe siden, på trods af at dette ikke er det første år, vi diskuterer børneområdets økonomi, at vi har set så stort et gab for at kunne opnå det berømte budget i balance.

Det betyder også for Enhedslistens vedkommende, at vi i vores budgetkrav til årets forhandlinger på børneområdet foretrækker tilbagerulning af besparelser frem for nye fancy politiske ønsker. Tiden er til at holde niveauet frem for nye initiativer.

Den offentlige debat og i virkeligheden også debatten her på Rådhuset har primært handlet om de strukturforandringer, der er lagt op til. Det er måske forståeligt, men det har samtidig skygget for de øvrige besparelser, der er lagt op til, som, hvis de gennemføres, vil betyde store forringelser på dette vigtige område, øget forældrebetaling, 14 dages tvungen sommerferielukket i institutionerne, sløjfning af morgenåbning på fritidshjemmene og en grønthøster, bare for at nævne nogle af forslagene. Det er vores ambition, at disse besparelser i de kommende forhandlinger ikke drukner i det store spil.

Konsekvenserne af nulvækst er dramatiske, når de gøres op, for det vil betyde forringelser for børnene og for de svageste københavnere. Hvis man i København vælger at fastholde en vækstramme, så er der ikke penge nok, så flyder budgetforslaget på ingen måde med mælk og honning. Nulvækst er lig med forringelser.

Alle har kunnet læse sig til, at der er 100 mio. kr. at gøre godt med, før kommunen rammer nulvækstloftet. I en situation, bare for at tage tallene nu, hvor fornuftige tiltag for ca. 270 mio. udløber, hvor der er udækkede behov på børne- og socialområdet for mellem 250 og 300 mio. kr. derudover, så er nulvækst lig med besparelser, så er nulvækst lig med forringelser.

Derfor er det en nødvendig opgave for et solidarisk flertal i denne sal ikke at gennemføre nulvækst i næste års budget, særlig når der faktisk er penge. Vi har 850 mio. at lege med i første omgang, som, hvis de bliver brugt fornuftigt, kan forhindre nulvækstens nedskæringer, penge, der kan bruges, uden at regeringsaftalens rammer bliver brudt.

Det har været en varm sommer i København, høje temperaturer, mange mennesker i havnebadene og på de nye strande, mange mennesker i gaderne, mennesker, der har nydt byen. For det har også været en meget rolig sommer, hvor der ikke har været uroligheder og mange skud. Det er vi alle glade for, ikke mindst de mange socialarbejdere og klubpædagoger, der knokler for og har haft succes med at holde børnene væk fra bandekrigen. Men det ulmer stadigvæk, det hårde arbejde skal fortsættes og gerne udbygges.

Da københavnernes valgte sidste år, var det i høj grad de langsigtede sociale løsninger, det lange, seje træk frem for de hurtige, populistiske forslag. Det begynder med forebyggelse, med at få fat i børn og deres familier, inden det går galt. Derfor er det helt centralt, at en række indsatser, der står til at forsvinde til næste år, fortsætter i dette budget. Det er f.eks. meget vigtigt, at der fortsat er socialrådgivere

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 2. september 2010

på skolerne i de kommende år, gerne på alle skolerne i København, at Den Korte Snor, som er et intensivt forløb, hvor socialarbejdere er helt tæt på børn og unge, der er på vej ud i noget rigtig skidt, bevares og gerne udbygges på Bispebjerg, hvor der er behov for en særlig indsats, ligesom den ekstraordinære gadeplansmedarbejder på Amager skal fortsættes.

For os er det helt indlysende at prioritere ting, der er i gang og virker, frem for nye projekter. Hvis der er ting der virker, så er det på tide at holde op med at gøre dem 2-, 3- og 4-årige, men på tide at gøre dem permanente.

Enhedslistens ordførere vil på vanlig vis gennemgå de forskellige fagområder grundigt på mandag, ikke socialområdet, det har fyldt rigtig meget indtil nu i denne tale. Jeg skal blot komme med nogle få bemærkninger på de forskellige områder.

Kultur og kulturudbuddet er vigtigt for at sikre menneskers muligheder for at udfolde sig på anderledes og skæve måder, teaterforestillinger, spille fodbold, bruge bibliotekernes fantastiske muligheder og til at kunne få et bad. For Enhedslisten er de anderledes oplevelser som sagt vigtige, og bl.a. derfor skal Sjællandsgade Bad bevares. Stedet giver en mangfoldig blanding af københavnere mulighed for et bad og mange oplevelser samtidig. Stedet er lidt en integrationsmotor på Nørrebro og har i øvrigt fået flere besøgende i de sidste par år.

For mindre end et år siden var København vært for miljøtopmødet. Mødets fiasko, som den inkompetente danske regering desværre bidrog aktivt til, har betydet, at miljødagsordenen er forsvundet fra den politiske debat. Det er ikke bare trist, det er nærmest katastrofalt, for samtidig med at miljø- og klimaforandringerne ikke debatteres, så påvirker de vores hverdag.

Jeg skal ikke bruge tid på hedeølger og skovbrande i Rusland, der har medført tusinder af døde på grund af luftforurening, ødelæggelse af høsten, men blot minde om de meget kraftige regnskyl, vi har set her i hovedstadsområdet i august måned. Kældre blev oversvømmet, og kloakkerne kunne ikke klare vandmængderne. Det viser, at klimaforandringerne er virkelighed i København. Derfor er det vigtigt at fortsætte og udvikle byens miljøpolitik med at nedsætte CO₂-udslippet lige fra andre energiformer til mere kollektiv trafik og markante restriktioner for bilerne.

Og så er det på tide at tage fat på nogle af de efterhånden lidt gamle, men meget fornuftige forslag om fysiske ændringer i f.eks. Havnegade, Vesterbro Passage og broerne i det nye byområde ved Slusholmen og Teglsøen.

I det hele taget er investeringer i byens nedslidte bygninger og infrastruktur nødvendige, også for at sikre mere gang i beskæftigelsen. Her i Borgerrepræsentationen har vi taget nogle nødvendige skridt for at sikre praktikpladser i forbindelse med, at kommunen bygger og renoverer. Det skal vi arbejde videre med for at finde modeller, hvor også mindre opgaver, der løses ude i byen, udløser flere praktikpladser.

Men det er vigtigt ikke at stoppe her, for arbejdsløsheden risikerer at bide sig fast, ikke mindst blandt unge, hvor 9.000 står uden praktikplads på landsplan. Det er vigtigt at gå i front for at skabe flere arbejdspladser og knokle for, at de mange unge, der har eller er på vej til at droppe ud af uddannelsessystemet, bliver holdt fast og kommer i arbejde eller uddannelse.

Sommeren har også budt på diskussioner om det danske aktiveringssystem med eksempler på fjollede kurser eller meningsløse jobsøgningskurser, hvor man søger job, der ikke er der. I København er det også på tide, at vi begynder at diskutere kvaliteten i den aktivering vi laver. Det glæder vi os til at komme i gang med.

På integrationsområdet har vi også en række gode projekter, der udløber, bydelsmødre, SSP-arbejde, indsatser mod diskrimination. En række af dem vil der være rigtig god fornuft i at forlænge. Og det giver igen anledning til at overveje om 2-, 3- eller 4-årige bevillinger nødvendigvis nu også er en fornuftig måde at føre politik på.

Jeg sagde tidligere, at sommeren var varm. Det var den også for en særlig gruppe af de københavnske ansatte. Hjemmehjælperne i København kom i vælten, da TV2 kørte en voldsom kampagne med udgangspunkt i optagelser med skjult kamera af københavnske hjemmehjælpere.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 2. september 2010

Der var helt uacceptable hændelser imellem, og selvfølgelig må man hverken ”stjæle” den tid, der skal bruges på mennesker, der har brug for hjælp og støtte, eller systematisk snyde med tidsangivelsen. Men det er vigtigt for os at understrege, at de mange tusinder af dygtige hjemmehjælpere i København ved samme lejlighed blev hængt helt urimeligt ud, og at der blev givet et billede af hjemmeplejen, vi i hvert fald ikke kan genkende.

En af grundene til, at vi i Enhedslisten bakker op om den uvildige undersøgelse, der netop nu er sat i gang, er ønsket om at få klarlagt arbejdskulturen blandt kommunens hjemmehjælpere, ikke mindst i forvisningen om, at langt de fleste vil blive og føle sig frikendt for den anklage, mange føler er rettet mod dem, som det skete, da vi for et års tid eller 2 år siden på socialområdet lavede en meget stor uvildig undersøgelse af forholdene på vores bosteder, hvor konklusionen var meget klar: Langt de fleste beboere trives og har det godt på de københavnske bosteder.

Ikke desto mindre viser de dårlige eksempler, der har været, tydeligt, at det er vigtigt at fortsætte med efteruddannelse, kompetenceudvikling og med at gøre hjemmeplejen til en endnu mere attraktiv arbejdsplads. Det vil slet ikke være til at bære, hvis den succesrige klippekortsmodel i hjemmeplejen, hvor man tager et klip efteruddannelse og får en lønstigning, forsvinder.

Derudover påhviler der kommunen en særlig forpligtigelse til at være i dialog med uddannelsesinstitutionerne, FOA og de ældres interesseorganisationer for at sikre, at unge har lyst til at vælge SO-SU-uddannelserne og for at gøre faget og arbejdet attraktivt at gå ind i og blive i.

Når man taler med kommunalpolitikere fra andre kommuner, går ét igen, næsten uanset hvem man taler med: Næste års budgetter betyder nedskæringer og forringelser, fordi behovene stiger og fordi kommunerne er lagt i benlås af en nulvækstramme. Men flertallet i denne sal skal ikke være solidariske med regeringen, vi skal være solidariske med københavnere. Særligt Socialdemokraterne, SF og Enhedslisten har et ansvar for ikke blindt at følge Claus Hjort ind i mørket.

Hvis den ramme, regeringen har lagt for kommunernes økonomi, ikke giver mulighed for vis social ansvarlighed, hvorfor så holde den ramme. Vi har ikke noget imod at hæve skatten i København. Med det støt stigende børnetal, med de store sociale problemer, vi har i denne by, så er det lidt absurd, at København har landets 9. laveste skatteprocent og efterhånden er på niveau med de nordsjællandske skattely.

Det skal ikke være nogen hemmelighed, at vi mener, at kommunerne over hele landet bør stå sammen om at prioritere velfærden og hæve skatterne, være solidariske med hinanden og borgerne frem for med regeringen, og at flertallet i København bør gå forrest og påtage sig sit ansvar for at vise, at der findes en anden vej end regeringens og DF's forringelser af velfærden.

Men vi kan også gå mindre drastisk til værks. København har faktisk penge nok til at lave et socialt ansvarligt budget. Det kan lade sig gøre inden for de rammer, som regeringen har stillet op. I tirsdags refererede Politiken KL's budgetprognose, nemlig at kommunerne samlet på landsplan forventes at ligge mere end 1 mia. kr. under nulvækstloftet – under nulvækstloftet. Nulvækstloftet er landsdækkende og gælder for alle kommuner samlet, og det er den samlede overholdelse af rammen, kommunerne bliver målt på, ikke hvad den enkelte kommune gør, hvilket økonomiforvaltningen skriftligt har bekræftet over for mig her i eftermiddag.

Der er altså plads til at bruge, ikke 100, men 200, 300, 400, 500 mio. kr. mere på drift, mere på service i det budget, man laver for 2011, hvis vi ønsker det, uden at regeringsaftalen bliver brudt, uden at kommunerne bliver ramt af kollektive sanktioner. Vi er igen i den situation, at København har penge til at lave et socialt ansvarligt budget, et budget uden forringelser, uden at bryde rammen, uden at risikere kollektive sanktioner. Ja, så når man måske ikke alle de gode anlægsting, vi gerne vil, men det kan lade sig gøre at sikre velfærden, sikre de basale behov for børn og handicappede, når der skal udbygges.

Det er et politisk valg, som flertallet skal træffe, et valg, hvor vores kammerater i S og SF også må overveje grundigt, om ikke vi skal bruge lejligheden til at sikre velfærden i København, tage ansvaret på os som det solidariske flertal i København.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 2. september 2010

I Enhedslisten er vi klar til at tage ansvaret på os, også til at finde flere midler til at bruge på den basale velfærd i årene fremover. Vi er klar til at se på andre finansieringsformer og omprioriteringer end det, der ligger i budgetforslaget. Vi er nemlig altid konstruktive, altid klar til forhandlinger, altid klar til at tage skridt i den rigtige retning. Vores udgangspunkt er den solidaritet, der er grundlaget for den by, det fællesskab, vi lever i og elsker.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Vi siger tak til Enhedslistens budgetordfører, borgmester Mikkel Warming, og byder velkommen til Venstres budgetordfører, borgmester Pia Allerslev.

Borgmester **Pia Allerslev**: For få måneder siden havde jeg den ære at lægge navn til en kronik i Politiken sammen med byens øvrige borgmestre. Onde tunger ville måske påstå, at det eneste opsigtsvækkende ved den kronik var, at vi alle sammen lagde navn til, og at indholdet også var derefter.

Men jeg er faktisk ikke enig. Jeg var nemlig rigtig glad for den kronik, som havde overskriften: "Her er visionen for fremtidens København". Her i huset har visionerne siden hen fået navnet Københavnerfortællingen.

Vi tog Politikens læsere med ud på en rejse ind i fremtidens København anno 2025 og fokuserede på det, vi havde gjort for at forfølge vores alle sammens ambition om at udvikle København til en international metropol for grøn vækst og livskvalitet.

I min verden og i Venstres verden er livskvalitet ikke kun et spørgsmål om den velfærd, som det offentlige kan og skal stille til rådighed for sine borgere. Livskvalitet er ikke kun et spørgsmål om, at de gamle nu også får støvsuget af hjemmehjælperne, som de skal. Livskvalitet er ikke kun et spørgsmål om, at vi kan få vores børn passet, så vi selv kan passe vores arbejde. Alt det er basal velfærd. Livskvalitet er meget mere end det.

Derfor skuffer det mig faktisk også en del at kunne konstatere, at Borgerrepræsentationens røde LO-flertal frem til budgetlægningen igen er forfaldet til vanetænkningens og middelmådighedens brune sovs og kartofler. Jeg vil gå så vidt som til at sige, at man svigter Københavnerfortællingen, man svigter visionerne om, hvordan vi skal udvikle vores by som vores København, som hovedstad for hele landet og som international metropol.

Hvis man kigger i det, som på moderne godt dansk er blevet døbt Københavnerfortællingen 2.0, ser man, at visionerne er forsvundet som dug for solen. At kalde det Københavnerfortællingen, er sprogligt narreværk. Nu handler det åbenlyst om at tækkes de store vælgergrupper. Visionerne om en sprudlende, levende, åben, kulørt og velfungerende hovedstad, der emmer af liv, glæde og store og små kulturelle begivenheder, er feset ud og ligner nu mest en slunken ballon.

Københavnerfortællingen 2.0 er i stedet ved at støve til med udtryk som middelleveid og tryghed. Visionerne er forvandlet til knastør bogholder- og talsnak om børn, bander og beskæftigelse, om miljørigtig bæredygtighed og CO₂-udslippet. Det er også vigtigt, men livskvalitet er meget mere end tryghed og tør snak om middelleveid.

Derfor er København sendt ud på en helt gal kurs, når visionerne pludselig forvandler sig til strambukset budgetdisciplin og traditionel vanetænkning om fintmasket velfærd og tryghed for alle. Kulturen er blevet skrevet ud, i hvert fald i de foregående taler af overborgmesteren, af Socialdemokraternes ordfører, af SF, bortset lige fra en skaterbane og af Enhedslisten, lige bortset fra en kort pas-sus om Sjællandsgade Bad, hvis man også tæller det med som kultur.

Københavnerne gode liv handler altså ikke kun om tryghed. Vi svigter vores by, vi svigter fremtiden, og vi svigter københavnerne, hvis vi ikke tør holde fast i vores visioner, også selv om der er dømt nulvækst og pres på kommunekassen.

Derfor er det også vigtigt for Venstre at sende det her signal: Det er nu, vi skal turde. Det er nu, vi skal holde fast i visionerne fra den første Københavnerfortælling. Det er nu, vi én gang for alle må slå fast, at kultur ikke bare er flødeskum. Det er nu, vi skal gøre op med velfærdssamfundets ulidelige

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 2. september 2010

mantra om, at bare alle får en bid af kagen fra kommunekassen, så er alting godt. Men det har intet som helst med livskvalitet at gøre.

Kulturen i alle dens mangfoldige og kulørte aspekter er jo det, der kitter det hele sammen. Det er kulturen, det er oplevelserne, det er mulighederne, det er udfoldelserne, der tilsammen giver sammenhængskraften i en storby.

Derfor er vi også nødt til at se kulturen som ligeværdig i forhold til andre områder. Vi må og skal ikke lade os nøjes med mere tryghed og højere middellevelevetid. Det er simpelt hen for fattigt og fantasiløst. Livskvalitet er meget mere end det.

Vi skal skabe og udvikle en levende og kulturel by, hvor folk gerne vil bo, hvor turisterne gerne vil komme, og hvor de store internationale virksomheder gerne vil placere sig. Det er fundamentet for både vækst, et blomstrende kulturliv og øget livskvalitet. Det er nu, vi skal have modet til at udfordre vanetænkningen om, at hver eneste krone i kommunekassen skal gå til velfærd og tryghed. Det er nødvendigt, hvis vi vil udvikle vores by og ikke degenereres til Danmarks største socialdemokratiske provinsby, hvor der godt nok er trygt at være, men hvor alt er lukket, kedeligt og dødt efter kl. 18.

Vi må ikke forstene i forudsigelige budgetøvelser for opnå tryghed. Vi må have større ambitioner end det. Vi må fremadrettet prioritere vores penge ligeværdigt. Vi er nødt til at satse langt mere på oplevelsesøkonomi, internationale events og kulturelle begivenheder, som alt sammen er med til at løfte vores by og øge vores livskvalitet. Jeg er ikke et sekund i tvivl om, at det kan lade sig gøre, også uden, at fagbevægelsen eller andre af den grund skulle få anledning til at hyle op om en social massegrav i København.

Lad os se det i øjnene: Andre store metropoler verden over kan ikke nødvendigvis prale af at have verdens bedste velfærdssystem. De kan ikke prale af tryghed for enhver pris, men de har kultur i lange baner. Det er jo det, der trækker folk og virksomheder til byen, det er det, der skaber vækst. Det er det, der skaber liv, glæde, oplevelser og udfordringer, det er det, der skaber livskvalitet.

Kultur er ikke bare flødeskum til søndagskagen. Vi er nødt til at begynde at se kulturen som absolut ligeværdig. Men sandheden er desværre, at vi bruger langt mindre på kulturen, end andre danske byer gør. Det kan vi som landets hovedstad ikke være bekendt.

Hvis vi for alvor skal gøre os attraktive og kunne tiltrække store virksomheder og veluddannet arbejdskraft, så er børnepasning, tryghed og kontanthjælp slet ikke nok. Vi må finde modet frem. Vi må anerkende, at det ikke mindst er det mangfoldige kulturlivs og de store internationale begivenheders tiltrækningskraft, der gør København attraktiv både nationalt og internationalt. Det er det, der skaber liv i gaderne, det er det, der skaber vækst i erhvervslivet, og det er det, der skaber livskvalitet for københavnernes.

Det bør være en væsentlig del af Københavns fundament og af Københavnerfortællingen. Faktisk mener jeg, at det er så vigtigt for vores bys udvikling, at det bør holdes fri af partipolitisk fnidderfnadder og sæsonslagsmål om budgetposter.

Lad mig lige slå fast for den tvivlende, at det handler ikke om, at vi skal til at give mere tilskud til kulturen og idrætten. Det handler om, at vi er nødt til at se det som en nødvendig investering i fremtiden, hvis vi for alvor skal realisere vores visioner om København som en levende, farverig og åben og international metropol med en velfungerende infrastruktur og med fokus på miljø, internationale begivenheder, kulturelle begivenheder, livskvalitet og ikke mindst frihed for den enkelte borger.

Det vil ikke blot gøre København mere attraktiv for københavnernes, danskerne og alle andre, der kommer til byen. Det vil også skabe vækst, skabe omsætning og skabe nye job. Et fremtidens København betyder i mine og i Venstres øjne også et fornyet København. Vi må have fundamentet i orden.

Vores ejendomme lider under et kæmpemæssigt vedligeholdelseefterslæb og taber derfor voldsomt i værdi. Det er uansvarligt, hvis vi ikke gør noget ved det nu. Københavns Kommune bruger f.eks. 100 mio. kr. i vedligeholdelse af 2,2 mio. kvadratmeter af vores ejendomsmasse. Til sammenligning kan nævnes, at Jeudan, privat udbyder, bruger 500 mio. kr. på at vedligeholde 725.000 kva-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 2. september 2010

dratmeter. De bruger altså fem gange så mange penge på at vedligeholde en ejendomsportefølje, der udgør en tredjedel af vores.

Tallene taler deres tydelige sprog, og vi er nødt til at handle nu, vi er nødt til at tænke på fremtiden og ikke bare på at tilfredsstille alle dem, der kræver mere velfærd og flere penge fra kommunen nu og her. Vi er nødt til for alvor at begynde at sætte penge af til det her område. Det handler ikke kun om, at vores bygninger taber voldsomt i værdi. Det handler også om at investere i fremtiden, så fundamentet for fremtidens metropol er på plads. Og jeg er nødt til at sige, at det er altså ikke gjort med at bygge flere børnehaver og flere vuggestuer.

Så vil jeg også igen minde om kulturens ligeværdighed med alle de nævnte områder. Livskvalitet er meget mere end bare at kunne få passet sine børn af kommunen. Et godt eksempel er, at vi i dag har selveste vores Hovedbibliotek, som må affinde sig med alt for lidt plads i et gammelt varehus i Krydstalgade. Det er ikke ligeværdighed. Det er vigtigt for vores by og for københavnernes, at vi i det mindste får renoveret og udviklet Hovedbiblioteket, Byens Hus. Det kræver, at vi investerer i fremtiden. Det er slet ikke gjort med de 10 mio. kr., der blev afsat sidste år. Til næste år får vi brug for 40 mio. kr., og året efter det samme beløb. Det er absolut nødvendigt at afsætte de penge, hvis vi vil måle os selv i forhold til andre internationale byer og også danske byer, samtidig med at vi får skabt et hus, der er attraktivt og interessant for københavnernes.

Vi ved alle sammen, at vi på idrætsområdet er stærkt underforsynet med gode og ordentlige faciliteter til københavnernes sammenlignet med andre byer. Nye idrætshaller er en klar forudsætning for, at vi udvikler vores by i en retning, der kommer borgerne til gode.

Helt konkret står en hal på Christianshavn meget, meget højt på Venstres liste, og samtidig må vi sikre, at skolerne bliver udstyret med skoleidrætshaller, hvor det overhovedet kan lade sig gøre. Det glemte vi i Sydhavnen med det resultat, at det nu bliver overordentlig vanskeligt at finde plads til en hal i den nye bydel. Det er ikke ligeværdigt, og vi har ikke råd til den slags forsømmelser længere. Det kan godt være, at det ikke går ud over trygheden, at der ikke lige findes en skoleidrætshal i Sydhavnen, men det går ud over livskvaliteten.

Vi skal skabe langt bedre muligheder for københavnernes udfoldelse, hvad enten det drejer sig om den organiserede idræt i hallerne eller på fodboldbanerne eller i svømmehallerne eller den mere uorganiserede i byens rum og på og i havnen.

Jeg kan ikke forestille mig et København uden de små teatre, uden biografer, uden små, listige steder i de sene nattetimer, uden parader og uden andre festlige indslag i bybilledet. København skal være en livlig, udfordrende og til tider provokerende by, det hører med til at være en storby. Venstre ønsker en by, hvor de store internationale begivenheder finder plads side om side med de små lokale initiativer iværksat af lokale ildsjæle.

Vi bør bruge flere penge, mere energi og meget mere kreativitet på at tiltrække internationale begivenheder til København. For det første fordi københavnernes skal have muligheden for at opleve det unikke inden for sport og kultur og meget andet på nærmeste hold. For det andet fordi den slags events er med til at brande København. Og for det tredje, som jeg allerede har nævnt, skaber de store internationale begivenheder vækst, arbejdspladser og omsætning i København.

Venstre foreslår derfor, at vi afsætter mindst 20 mio. kr. til en pulje, hvis formål er at øge indsatsen for at tiltrække internationale events til København. Det vil måske ikke skabe mere tryghed på Nørrebro, men det vil være med til at bidrage til at udvikle vores by til en attraktiv metropol. Det vil være et skridt i retning af mere livskvalitet.

Samtidig bør vi kigge på, synes jeg, om vores indsats kan gøres bedre og anderledes i forbindelse med opbygningen af den indsats, vi gør sammen med Visit Denmark, Wonderful Copenhagen og Copenhagen Capacity.

Så er det også vigtigt, at vi får arbejdet videre med at få bygget den multiarena ude i Ørestaden, som vi har talt om i så mange år. Det glæder mig, at projektet og samarbejdet mellem kommunen, By & Havn og Realdania skrider frem, så vi stadig realistisk kan gøre os håb om en multiarena i internati-

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 2. september 2010

onalt format med plads til 15.000 tilskuere. Det vil stille vores by langt stærkere i bestræbelserne på at tiltrække kulturoplevelser og sportsarrangementer i international klasse.

Et af de allervigtigste pejlemærker for værdien af de små og store events i København er, om københavnerne tager del i dem, og måske oven i købet, om de yder en indsats, som både er til glæde for dem selv og for deres by. For så har vi hævet os op over vanetænkningens snak om tryghed, kontanthjælp og hjemmehjælp til livskvalitet.

I den forbindelse vil jeg bare lige fremhæve Copenhagen Volunteers som en solstrålehistorie. Københavns Kommunes Frivilligkorps blev skabt sidste år. Det er det eneste af sin art i Danmark. Andre kommuner er misundelige på os. Københavnerne står i kø for at få lov til at hjælpe deres by og samtidig få sig nogle fantastiske oplevelser. I dag tæller korpset allerede cirka 900 medlemmer. Deres idé og indsats er et fremragende eksempel til efterlevelse på mange andre områder af byens liv. Én ting er, at mange af arrangementerne måske aldrig kunne gennemføres uden de mange frivilliges indsats, men især hæfter jeg mig ved, at københavnerne involverer sig og inddrages i Københavns liv, og dermed bliver byen mere attraktiv for alle og for københavnerne selv, og så går alting op i en højere enhed.

Copenhagen Volunteers har foreløbig bidraget med frivillige til 13 store begivenheder i år, og næste år er korpset allerede forhåndsreserveret til 4 store events. Det kræver, at vi afsætter 1 mio. kr. for, at Copenhagen Volunteers kan fortsætte, og det vil Venstre også meget gerne sparke ind her. Det er småpenge i forhold til kommunens samlede budget. Ikke desto mindre vil det være et klokkeklart udtryk for både ligeværdighed og livskvalitet på alle niveauer, for vores København og for københavnerne.

Tak for ordet.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Vi siger tak til borgmester Pia Allerslev og giver ordet til borgmester Klaus Bondam, der er budgetordfører for Det Radikale Venstre.

Borgmester **Klaus Bondam**: Tak for det, hr. overborgmester.

Så er det budgettid igen, første gang i en ny samling, første gang for overborgmester Frank Jensen. Jeg vil ikke lægge skjul på, at vi i Radikale Venstre har været spændte. "Hvilke visioner har vores nye overborgmester for København, hvad er hans Københavnerfortælling? Er han i stand til at indfri løfterne om respekt fra valgkampen, eller er han stadig sovset ind i en forhåbentlig næsten glemt LO-aftale? Hvilket råderum har han og Socialdemokraterne tilbage, når de har opfyldt SF's absolutte krav." Citat Berlingske Tidende.

Vi i Det Radikale Venstre er ikke i tvivl om, hvad vi vil. Vi vil et København, som er Danmarks bedste børneby, Europas bedste uddannelsesby og verdens bedste innovationsby. Det handler for os om børn, unge og vækst, og så handler det om nogle af drivkræfterne i den vækst, nemlig mangfoldigheden og beskæftigelsen.

Jeg har siddet i Borgerrepræsentationen siden 2002, i 9 år. Da jeg blev valgt ind, talte vi om, hvordan vi kunne få bedre daginstitutioner og en bedre folkeskole, hvordan vi kunne sørge for, at de, der starter i børnehaveklasse med store forventninger, også kommer ud med mod på en uddannelse, der kan føre til et godt arbejde. En hel ungdomsgeneration er nu vokset til og har gået gennem folkeskolen, og her i BR-salen, 9 år efter, taler vi stadig om, hvordan vi lærer børnene at læse.

For Det Radikale Venstre er det afgørende, at det her budget har gennemgribende løsninger på det problem, som vi efter så mange år stadig står over for. Vi skal have genoprettet børneområdet i København, og det gælder både daginstitutioner og folkeskoler, hvor styring og økonomi har sejlet i alt for mange år. Det er et resultat af ringe politisk ledelse.

Et velfungerende børneområde er udgangspunktet for alt andet, hele byens sammenhængskraft, vores fremtidige skattegrundlag og vores vækst. Det er ikke godt nok, at halvdelen af alle tosprogede børn, der forlader folkeskolen, ikke er i stand til at tage en uddannelse. Og det er ikke godt nok, at man

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 2. september 2010

bare trækker på skuldrene, når man får sådan en oplysning, og så overlader det til de faglige organisationer at komme med løsningsforslagene.

Den københavnske folkeskole skal kunne rumme alle, både de ressourcestærke og de ressource-svage. De ressourcestærke og deres forældre skal også kunne sige: What's in it for me, når vi retter alle vores bolde i kurven mod de ressource-svage. Jeg er overbevist om, at man som forældre gerne vil se en både faglig og social mening med at sende sit barn i en københavnsk folkeskole, men i dag vælger næsten en tredjedel folkeskolen fra. Det synes jeg vi må forholde os til.

Vi har allerede lavet en akutplan, et integrationsløft på tre af de værst ramte skoler på Nørrebro. Men det siger sig selv, at det ikke er nok, det løser i sagens natur kun et meget akut problem. Vi skal derfor ind og løfte den enkelte folkeskole én for én, fordi vi ved, at det er forandringer, som ligger meget tættere på læreren, lederen og dagligdagen i klasselokalet, der rykker.

I den kommende integrationspolitik "Bland dig i Byen – Medborgerskab og Inklusion" foreslår vi at starte med 10 skoler udvalgt efter tosprogsandel og karaktergennemsnit. Og lad det være sagt højt og tydeligt her: Det Radikale Venstre tror ikke på, at spredning er den mirakuløse løsning på alle hovedstadens skoleproblemer. Det er dyrt, og effekten er usikker.

De københavnske forældre må fortsat have et frit skolevalg, men derfor kan vi jo godt gå meget langt for at påvirke forældrene, før de træffer deres valg, ligesom vi kan gå langt i at opfordre forældre med anden etnisk baggrund til at sende deres børn i vuggestue og børnehave, så mødet mellem de små københavnere allerede sker før folkeskolealderen. Det handler i bund og grund om at tage ansvar.

Det Radikale Venstre er villig til at investere i de københavnske daginstitutioner og folkeskoler, men vi skal have en aftale med nogle helt konkrete udviklingsmål. Vi skal vide præcis, hvad pengene går til. Indtil videre har vi pareret ordre, når slagordene "Send more money" er blevet gentaget, og vi har rullet ideforladte grønsthøsterbesparelser frem og tilbage. Det fører ingen vegne. Vi må have nogle mål og opstille nogle rimelige forventninger til den københavnske folkeskole, som både vi som politikere og forældre kan stole på.

For Det Radikale Venstre er der heller nogen tvivl om, at nogle af de midler, som vi helt utvivlsomt kommer til at lægge på børne- og ungdomsborgmester Anne Vangs bord i de her budgetforhandlinger, skal lægges i den bunke, der hedder integration. Det er helt indiskutabelt en god forretning, at vi får løftet de mest udsatte tosprogede elever, så de bliver i stand til at følge deres danske venner ind på teknisk skole, i gymnasiet, i tømreruddannelsen, på handelsskolen og på universitetet.

På samme måde er det en god forretning for kommunen, at vi giver de unge i de udsatte boligområder et alternativ til kriminalitet, og at vi investerer i en mangfoldig og sikker by, hvor det er nemmere at være med end at være udenfor. Nye Hotspots på Nørrebro er i den forbindelse en væsentlig del af pakken.

Vi har med stor glæde hilst overborgmesterens stærke initiativ om Sikker By velkommen, og gennem bl.a. Hotspots har vi initiativer, som med innovation og udfordring tør gå til vores kendte, trygge kommunale strukturer og give dem det nødvendige serviceeftersyn. Fordi vi har gjort tingene på samme måde i mange år i den enkelte forvaltning, så behøver det ikke at være den bedste eller mest effektive. Det gælder derfor også på Sikker By-området og integrationsområdet, at vi må have klare aftaler om, præcis hvad de penge, vi allokerer til et område, bliver brugt til.

Når det forhåbentlig lykkes denne BR-samling at skabe Danmarks bedste børneby. Så er vi allerede skridtet videre mod en uddannelsesby i europæisk topklasse. Det handler om at mindske frafaldet på ungdomsuddannelserne, det handler om at skabe jobmuligheder i den anden ende af studiet, også for dem, som desværre er for mørke til at komme ind på de københavnske diskoteker.

Vi ved fra en ny europæisk undersøgelse, at særligt den muslimske del af de etniske minoriteter i storbyerne føler sig meget tæt knyttet til deres by. De føler sig mere som københavnere end som danskere. Undersøgelsen viser også, at der ikke er noget ønske om at leve opdelt, men at vi gerne vil blande os med hinanden, og ikke mindst, at de livsværdier, som vi går og tror er så forskellige mellem etnisk danske og muslimske nydanskere, stort set er de samme.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 2. september 2010

Med andre ord: Der er stor vilje til at være med i den Københavnerfortælling, som vi er midt i at tegne for byen, og som er rammet ind af vækst og beskæftigelse på den ene side og mangfoldighed og tryghed på den anden side. Vi vil gerne styrke Københavnerfortællingen gennem initiativet ”Bland dig i byen”, som lægger op til forpligtende og systematiske partnerskaber med bl.a. uddannelsesinstitutioner, virksomheder, boligforeninger og lokalsamfund. Det handler om, at hele byen, også den enkelte københavnere, skal tage ansvar og sige nej til diskrimination og udelukkelse, ja til inklusion, ja til dialog, tillid, anerkendelse og respekt. Det skal være nemmere at være københavnere end at være dansker.

Hvis vi skal fortsætte Københavnerfortællingen, så mener, Radikale Venstre, at vi skal investere os ud af krisen. Vi gav det en rigtig god begyndelse, da vi var en række partier, der fandt sammen om Kickstart København, og da vi lancerede Ungejobpakken med praktikpladser, løntilskud og sociale klausuler i starten af året. Og nu er det blevet tid til runde to. Derfor er jeg glad for, at der allerede er givet politisk håndslag på at reservere midler til en Krisepakke II på beskæftigelsesområdet for 2011. Det siger sig selv, at det er en god investering at gøre en aktiv indsats for at få flere i job; det er millionbesparelser sort på hvidt.

Den økonomiske nedgangstid er uden tvivl kommet som en mavepuster for os alle sammen, og mange af de arbejdspladser, der er gået tabt under krisen, kommer sandsynligvis aldrig tilbage, i hvert fald ikke uden en aktiv indsats. Vi skal diskutere langt mere konkret, hvad København skal leve af. Med velfærd og offentligt ansatte alene kan vi altså ikke klare os.

Vi skal i dialog med universiteterne om at opbygge viden, vi skal styrke samarbejdet i Øresundsregionen, vi skal hive anbefalingerne fra Kreativt Forum frem igen, vi skal skabe en langt mere internationaliseret hovedstad, og så skal vi tage social innovation langt mere alvorligt. Både fordi det skaber plads til nogle af dem, vi har stødt ud af vores efterhånden gennemnormaliserede system, og fordi netop de socialøkonomiske virksomheder løser tingene på nye måder, som vi kan lade os inspirere af, når vi skal skabe broen for den ledige til det, som vi med endnu et normalitetsord har valgt at kalde det ordinære arbejdsmarked.

Vi skal derfor i Københavnerfortællingen efterspørge vækst, innovation og videndeling. Så er det oplagt, at social innovation spiller en rolle. Her får vi både flere i arbejde og en større videnproduktion, som vi kan leve af i fremtiden.

Og hvordan ser det ud, når vi kigger på vores eget rummeligheds- og mangfoldighedsbegreb? Har nogen af jer nogensinde set en medarbejder i kørestol her på Rådhuset? Jeg har ikke i de 9 år, jeg har været her. Vi kan godt folde rummeligheden ud. Det Radikale Venstre så derfor også gerne, at antallet af fleksjob i kommunen bliver øget.

Hvis jeg skal summere op, hvad Radikale Venstre vil med dette års budget, så er det,

- at vi får gennemgribende løsninger på børneområdet, så vi ikke sidder om 9 år igen og har svigtet en hel ungdomsgeneration af folkeskoleelever,
- at vi tager Københavns nye medborgerskabs-, inklusions- og integrationspolitik for de næste 4 år alvorligt ved at sikre finansiering til de 4 fyrtårnsprojekter, den er bygget op omkring,
- at en Sikker By-pakke indeholder to nye hotspots på Nørrebro, og
- at vi som aftalt følger Ungejobpakken op med en aktivt forebyggende ledighedsindsats i en Krisepakke II og en øget fleksjobpulje.

Det er Københavnerfortællingens budskaber om vækst og mangfoldighed, læst med radikale øjne. Det skal bane vejen for et København, som er Danmarks bedste børneby, Europas bedste uddannelsesby og verdens bedste innovationsby. Tak.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Tak til borgmester Klaus Bondam. Så giver jeg ordet til Dansk Folkepartis budgetordfører, Carl Christian Ebbesen.

Carl Christian Ebbesen (O): Mange Tak.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 2. september 2010

Når man står over for forhandlinger omkring budgettet, så tror jeg, det er utrolig vigtigt, at man også en gang imellem kigger lidt på, om vores kommune er drevet effektivt, fordi det nu engang er en forudsætning for, at vi har et godt fundament at beslutte udgifter ud fra.

Derfor er det selvfølgelig Dansk Folkepartis holdning, at København skal være en effektiv og veldreven kommune, hvor medarbejderne har lyst til at yde deres bedste. Det betyder, at vi er nødt til at tænke nyt og skabe endnu mere attraktive, udviklende og rummelige arbejdspladser i kommunen. Visionen er arbejdspladser, hvor alle trives, også dem, der skiller sig ud. Vi ønsker regelforenkling, hvor den enkelte medarbejders faglige viden respekteres.

Sådanne arbejdspladser kan fastholde medarbejdere, f.eks. personer, der overvejer, om de skal trække sig tilbage fra arbejdsmarkedet. Sygefraværet vil på den baggrund kunne reduceres, og det vil være lettere at tiltrække ny arbejdskraft, f.eks. nogle af de mere individualistiske unge, som kan komme med ny inspiration. En målsætning om at nedbringe sygefraværet år for år synes vi skal med i en budgetaftale.

Hvis vi kigger lidt på sundhedsområdet, så mener vi, det skal ses i en større sammenhæng, hvor den enkelte borger skal være i centrum på det fysiske, psykiske og sociale område. Motion er sundt, og bliver der etableret flere cykelstier, ansføres flere til at bruge cyklen og bevæge sig mere. Børn skal have mere idræt og bevægelse i folkeskolen via flere idrætstimer, morgengymnastik, morgenløb og etablering af udeordninger, så det sikres, at eleverne får rørt sig.

I København er der stor social ulighed på sundhedsområdet. Vi vil arbejde målrettet for, at denne ulighed bliver mindsket. Det betyder, at der skal sættes mere på forebyggelse. Dansk Folkeparti mener, at sundhedscentre og sundhedshuse skal være omdrejningspunkter og en vigtig koordinerende faktor med den øvrige del af sundhedsvæsenet.

Sundhedshuse skal hjælpe borgerne effektivt og hurtigt med mindre skader, som ikke kræver decideret sygehusbehandling. Ligesom sundhedscentre eksempelvis skal kunne tilbyde helbredstjek, måle blodtryk, rådgive om overvægt og kontrollere kolesteroltal, så eventuelle sygdomme kan opdages i tide, og borgeren kan sendes til viderebehandling i sygehusvæsenet.

På ældreområdet er det vigtigt, at de ældre borgere bevarer et godt helbred højt op i alderen, ligesom plejehjemsboerne har brug for en stærk sundhedsfaglig indsats med initiativer, der følger op på den enkeltes tilstand.

Det er Dansk Folkepartis klare holdning, at kommunen til stadighed bør sørge for at være opdateret med hensyn til udviklingen af ældrebefolkningen, således at der er forskellige tidssvarende boligformer til rådighed for ældre, de psykiatriske patienter og de handicappede, når de er i en situation, hvor de ikke længere kan klare sig i eget hjem eller er færdigbehandlet i hospitalsregi.

En tredjedel af de svage ældre mennesker oplever at skulle lukke op til 20 forskellige hjemmeplejere ind i deres hjem. Det gør dem utrygge og kan bidrage til forringelse af plejen, fejlmedicinering eksempelvis. Her er det altså vores holdning, at antallet af hjemmeplejere skal bringes ned til det mindst mulige, idet et lille antal plejere vil sikre et godt kendskab til den enkelte ældres behov og vaner. Dansk Folkeparti fik sidste år afsat en pulje til dette arbejde. Der er det vores holdning, at det skal vi fortsætte, og det skal vi udbygge, og det er en prioritet for Dansk Folkeparti.

Mulighed for, at ældre kan udskrives til midlertidigt plejehjem, indtil en plejehjemsplads kan anvendes, er også vigtig, fordi vi ikke vil have de her unødigt indlagte færdigbehandlede patienter på hospitalerne.

Akutte udgående funktioner skal hjælpe den ældre med mindre lidelser i eget hjem, således at indgribende hospitalsophold kan undgås.

Demensområdet kiggede vi også på ved sidste års budgetforhandlinger. Vi mener igen, at der er behov for at prioritere det. Det er simpelt hen for dårligt, at demente ikke kan få en specialplads. Vi ønsker flere demenspladser på plejehjemmene, så ventetidsgarantien bliver den samme på demensområdet, som den er for andre ældre.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 2. september 2010

Så vil jeg sige, at vores ældre- og sundhedsordfører vil følge op på området i sin fremlæggelse på mandag.

Hvis vi kigger lidt på psykisk syge, handicappede, så ønsker vi at få fokus på at hjælpe de mest udsatte medborgere såsom hjemløse og misbrugere. Det vil vi fortsat prioritere højt. De udsatte gruppers forhold skal i centrum, og der skal laves en målrettet indsats for at få disse borgere på ret køl. Det skal ske gennem omsorg, tilbud om resocialisering og lign.

Også de handicappede skal tilgodeses i større omfang, end det sker i dag. Det er stadig vanskeligt for handicappede at færdes i store dele af byen, tilgængeligheden skal forbedres markant. Handicappede skal have bedre forhold såvel i hjemmet som på arbejdspladsen, og der skal bygges flere handicapboliger. De svigt, vi har set på bosteder for handicappede og psykisk syge, vil vi ikke acceptere mere, og der skal sikres en ordentlig omsorg.

Udviklingshæmmede hjemmeboende unge skal have de samme vilkår og tilbud som alle andre. Forældre til udviklingshæmmede hjemmeboende unge skal også kunne passe et arbejde på 37 timer ugentlig. Her vil vores socialordfører følge op på mandag på det her område.

Hvis vi kigger lidt på integrationen af udlændinge i København, så må man jo konstatere, at det ikke står helt godt til. Kriminaliteten blandt udlændinge er stadig væk skyhøj, og visse dele af København er reelt ikke længere undergivet samme love, som i øvrigt er gældende i hovedstaden, og det vil vi ikke acceptere i Dansk Folkeparti. Man skal kunne færdes trygt efter mørkets frembrud, og vi vil ikke acceptere parallelsamfund i vores by.

Enhver form for radikalisering og fundamentalisme blandt religiøse mindretal i hovedstaden skal bekæmpes, og foreninger, der støtter disse grupper, skal ikke have offentlige tilskud. Dansk Folkeparti mener stadig, der er behov for at være mere skarpe på de integrationsprojekter, som vi har i Københavns kommune. Vi bruger mange penge på integration. Vi skal have stoppet de tiltag, som ikke virker, ja, vi har sågar ting i gang, som virker direkte forhindrende for integrationen af udlændinge.

Tolkebistand til voksne indvandrerforældre, som efter 10 til 15 år i Danmark stadig ikke kan tale dansk, mener vi ikke skal accepteres. Vi mener, at vi i stedet for at tilbyde den her tolkebistand må forlange, at de her mennesker kommer på danskkursus, gerne et danskursus, som vi fra kommunens side er med til at finansiere.

Det er ikke nogen hemmelighed, at Dansk Folkeparti heller ikke ønsker, at man skal tilbyde modersmålsundervisning i skolen. Det er ud fra det grundprincip, at hvis man skal leve og fungere i Danmark, så er det nødvendigt at kunne tale dansk.

Hvis vi kigger lidt på trygheden, så er udgangspunktet, at borgere overalt i byen skal kunne færdes og føle sig sikre. Det skal ske via en kriminalpræventiv indsats, markant mere politi og videoovervågning, men især ved at stille hårdere og skærpede krav til de utilpassede unge mennesker, hvoraf jo en stor del desværre er af anden etnisk herkomst end dansk.

Dansk Folkeparti mener, at samarbejdet mellem politiet, restaurationer, diskoteker, frivillige organisationer, f.eks. Natteravnene, SSP, skoler og fritidsklubber skal styrkes med det formål at bekæmpe vold og anden kriminalitet.

Hærværk og graffiti skal bekæmpes overalt i det offentlige rum. Vi er glade for, at der også er kommet fokus på det fra andre partiers side, og kan vi få afsat midler her, vil det være dejligt.

Vi synes også, at mere videoovervågning på udsatte steder, specielt der, hvor folk hænger ud i nattelivet, er at foretrække. Vi ved, det har en præventiv virkning, og vi er glade for, at der nu er givet mulighed for, at vi kan få sat det her arbejde i gang.

En ting som stærkere gadebelysning er faktisk også noget af det, der skaber tryghed for borgerne, og her vil det være oplagt at sætte ind på nogle af de steder, hvor der er utryghed.

Men faktisk handler tryghed om mere, for en vigtig del for at kunne blive boende i København er jo at kunne få passet sit barn. Derfor skal vi have tryghed i forhold til, at der er nok institutionspladser til børnene, og forældre skal tilbydes pladsgaranti for pasning af børn, fra de er 6 måneder. Vi kan ikke blive ved med at lave hovsaløsninger, hver gang befolkningstallet ændrer sig. Derfor ønsker vi, at der

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 2. september 2010

skal udarbejdes en tiårig prognoseudvikling for, hvorledes børneområdet, herunder folkeskolen, vil udvikle sig, således at der kan laves bl.a. økonomiske beregninger, som kan indarbejdes i budgetterne.

Vi mener, at børn af anden etnisk herkomst end dansk skal gå i børnehave og dermed vænne sig til en hverdag sammen med danske børn, så det danske sprog bliver en naturlig del af barnets hverdag.

Samarbejdet mellem skolen, de sociale myndigheder og hjemmet i relation til unge med kriminel adfærd skal tages langt mere alvorligt. Derfor foreslår Dansk Folkeparti, at der skal gennemføres hjemmebesøg, og hvis det ikke hjælper, sanktioner mod unge med kriminel adfærd. SSP-samarbejdet må udbygges til også at omfatte unge op til 23 år. I dag mener jeg, at grænsen er 18 år, hvilket medfører, at der er mange kriminelle, der bliver tabt i systemet.

En af de ting, som jeg selv synes rigtig godt om ved København, det er, når den er pæn og ren. Selv om kommunens ansatte gør et kæmpe stykke arbejde med at holde hovedstaden ren, er der stadig for meget affald i gaderne, specielt i indre by, hvor borgere smider affald og cigaretskod på gaden i stedet for at bruge den nærmeste affaldsbeholder. Faktisk tror jeg på, at hvis vi sætter askebægre på alle de her skraldespande, så vil det være med til at sikre en bedre disciplin. Derfor er det faktisk et ønske, at vi får askebægre på vores affaldsbeholdere.

En anden ting, som også generer mig, det er, når vi ikke passer på den natur, som vi har i København, herunder oprensningen af vores søer, hvis der begynder at gro for mange alger, og der er for meget skidt i søerne. Her er det helt oplagt, at vi skal sikre, at vi har de nødvendige ressourcer til at rense op, når problemerne opstår.

Omkring trafikken så tror jeg ikke på, at arbejdspladser og erhvervslivet har det godt med, at bilerne tvinges ud af København. Men pendlertrafikken ind i København vil vi meget gerne være med til at begrænse mest muligt. Men det skal altså være i samarbejde med omegnskommunerne om, at der bliver etableret p-pladser ved regionaltoget og S-togs-stationer. Vi ønsker ikke, at der bliver indført en betalingsring for bilister, alene af den grund, at den vil virke som en berlinmur igennem hele byen. Bilerne skal have mulighed for at parkere under jorden i parkeringsanlæg, så trængslen i sidegaderne mindskes.

Så er det faktisk også Dansk Folkepartis ønske, at vi får en opgradering af den kollektive trafik.

Dansk Folkeparti ønsker også, at det bliver sikrere og sjovere at være cyklist i København. Der mener vi, at der kunne iværksættes en række målrettede initiativer med flere cykelstativer, altså mulighed for cykelparkering overalt i byen, men specielt ved trafikknudepunkter som Nørreport og Østerport samt ved byens større pladser, Rådhuspladsen, Amagertorv, Kongens Nytorv m.v.

Men en anden ting, som jeg synes kunne være en rigtig god ide, det er, at Tietgensbroen ved Hovedbanegården kunne gøres bredere og dermed give mulighed for, at et par tusinde cykler kunne få lov til at holde der. Det er et af de store problemer i København, at mange tager cyklen, men det kniber faktisk med at finde en velegnet parkeringsplads til cyklen, og der har vi en indsats at gøre.

Jeg er glad for, at der er flere, der har talt om kulturen i København. Som Danmarks hovedstad har København naturligvis visse kulturelle forpligtelser. Dansk Folkeparti mener, at aktiviteter for den jævne mand skal prioriteres. Vi ønsker et levende københavnsk kulturliv og ikke et kulturliv kun for eliten eller for særgrupper.

Dansk Folkeparti vil satse på idrætten for at få københavnernes til at blive mere sunde. Derfor skal der være flere idrætsfaciliteter, som borgerne kan benytte sig af, gerne i tilknytning til skoler.

Vi mangler p.t. en plan for renovering af Hovedbiblioteket. Jeg synes, vi ved de her budgetforhandlinger skal få det på plads.

Vi er også startet på at afsætte penge til et kulturhus på Ydre Østerbro. De har ventet længe, der bør findes en løsning. Det har været et ønske fra Dansk Folkepartis side, at vi fik afsat penge sidste år, lidt ekstra penge, men vi mangler det sidste for at få det realiseret. Det bør vi også få på plads i den her aftale.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 2. september 2010

Virkeligheden er, at vi har rigtig mange muligheder i København i forhold til vores budget for 2011. Der er mulighed for at løfte servicen i kommunen, og vi kan vælge at bygge nyt og renovere for små 2 mia. kr. ekstra til næste år.

Jeg har hørt nogle rundt om bordet her skælde ud på regering og alt muligt andet, men virkeligheden er, at i den tid, jeg har været her, nu er det ottende gang, jeg er i sådan en proces her, skal vi faktisk helt tilbage til tiden, hvor vi havde SR-regeringen, for at finde et budget, der er så smalthalset, som vi har i dag. Altså mulighederne er faktisk pænt store inden for den ramme, vi har. Selv i en tid, hvor Venstre, Dansk Folkeparti og De Konservative har siddet ved magten på Christiansborg, så er rammerne pænt store i sammenligning med tiderne under den gamle SR-regering.

På trods af finanskrisen og nulvækst i de offentlige udgifter står vi godt, men det er faktisk også takket være god økonomistyring. Vi ved godt, at ønsker koster penge, derfor ønsker vi selvfølgelig også at prøve at bidrage med at skaffe flere penge til det, vi ønsker at prioritere.

Jeg vil gerne her understrege at det er meget afgørende for Dansk Folkeparti at få udbygget idrætsområdet, startende med en idrætshal på Christianshavn. Vi mener, at en direkte finansiering ved at lukke lokaludvalgene vil muliggøre denne beslutning. Lokaludvalgene har vist sig at være alt for administrativt tunge. Vi bruger faktisk mere end 25 mio. alene til lønninger, det er alt for højt. De penge er altså brugt langt bedre på et løft af kultur- og fritidsområdet, herunder en udbygningsplan for etablering af flere idrætsfaciliteter. Faktisk er forholdene sådan, at vi kan få en ny idrætshal i København hvert år for de penge, vi bruger på lokaludvalgene i dag.

Der har været store diskussioner om, hvordan vi sikrer mindre bureaukrati og mere velfærd i København. Københavns Kommune skal bruge færre penge på administration, fordi vi netop den vej rundt får flere penge til bedre service. Dansk Folkeparti bidrager gerne til en plan for administrative effektiviseringer, som sikrer reelle, intelligente og gennemtænkte besparelser på administrationen. Jeg vil også gerne sige, at det arbejde skal jo pågå uanset udfaldet af en eventuel ændring af styreformen.

Dansk Folkeparti mener også, at Svinggruppen kan styrkes. Det er ikke rimeligt, hvis der er københavnere, der går rundt, som eksempelvis de irakere, der får pension i andre kommuner, hvis de samtidig modtager løn i deres hjemland. Så skal vi have en svinggruppe, der kan opdage de her ting og få det stoppet.

Så er det også klogt at se på, om ikke kommunen kan foretage flere udbud, så vi sikrer, at skattepengene bruges bedst muligt. Det kan godt være, at kommunen er god, men det er ikke altid sikkert, at det altid er kommunen, der leverer den bedste service til borgerne, og det finder vi bedst ud af ved at spørge.

DF's fagordførere vil på mandag uddybe indholdet af Dansk Folkepartis budgetønsker inden for de respektive områder. Men jeg ser frem til de kommende forhandlinger. Jeg tror i øvrigt, det vil være klogt, at Dansk Folkeparti deltager i en aftale, hvor hovedlinjerne i den tale, jeg har holdt her i dag, forhåbentlig bliver en del af aftalen. Men målet er, at Dansk Folkeparti går konstruktivt til forhandlinger med ønsket om at være med i en aftale.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Tak til Dansk Folkepartis ordfører. Så giver jeg ordet til Det Konservative Folkepartis budgetordfører, Mogens Lønborg.

Mogens Lønborg (C): Økonomien i København er sund. Det fremgår med al tydelighed af det budgetforslag, vi i dag førstebehandler, og flere af de foregående talere har jo også nævnt det samme.

Det er jo i særlig grad, fordi udskrivningsgrundlaget i København gennemsnitligt er steget meget mere end for resten af landets kommuner. Det er faktisk ganske imponerende. Det skal vi være rigtig, rigtig glade for, også fordi vi i København i dag står over for store udfordringer, der kræver noget økonomi.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 2. september 2010

Derfor er vi Konservative, som jeg tror resten af partierne, parate til at udnytte de rammer, vi nu har på service- og driftsområdet, optimalt, så ingen andre partier så at sige vil kunne overbyde hinanden på det felt. Det tror jeg sådan set også bliver en præmis for de fortsatte budgetforhandlinger.

Vi er også parat til at afsætte rigtig, rigtig mange penge til anlæg. Faktisk er vi parat til at afsætte så mange penge, så hvis de bliver brugt, sætter vi københavnerrekord, nemlig 3,6 mia. kr. Det er vi faktisk parat til at bruge. Nogle vil sikkert sige: Jamen er De Konservative nu gået helt fra snøvsen, har de mistet enhver form for økonomisk ansvarlighed, og hvad er det dog for en kæmpekæmperegning, De Konservative nu er parat til at udskrive til de københavnske skatteborgere? Sådan er det jo ikke.

Hvis vi ved andenbehandlingen den 7. oktober beslutter et budget, der giver os råderum på anlægsområdet til 3,6 mia., ja, så vil vi, når mødet den 7. oktober har været suspenderet et par minutter, få resultatet af, hvor stor en regning der bliver sendt ud til københavnerne. Den bliver lige nøjagtig sådan, så København sniger sig ind på førstepladsen i Danmark, godt nok på linje med Gentofte Kommune, som den billigste skattekommune overhovedet.

Jeg tør godt næsten vædde med, eller jeg tør faktisk godt vædde med, at vi ikke er i stand til at bruge det anlægsbudget. Vi har aldrig nogen sinde bare været i nærheden af at bruge 3,6 mia. Vi gør os mange krumspring i disse år for at kunne bruge så mange penge på et anlægsbudget; det er ikke lykkedes.

Må jeg minde om, at i det forgangne år, 2009, hvor jeg husker en af budgetforhandlingerne, der havde vi i øvrigt også fået en skattelettelse igennem, sad man og snakkede om, at mange var bekymrede ved, om det nu var nok, at vi havde 4 mia. Summa summarum, så nåede vi at bruge 2,4 mia. Sådan er virkeligheden.

Den økonomiske ansvarlighed for Konservative er sådan, at vi ikke vil udskrive flere skatter, end vi realistisk er i stand til at bruge. Så med 3,6 mia. til anlæg sætter vi som sagt københavnsk rekord, og vi sender en beskeden regning til københavnerne, faktisk som sagt den billigste skattekommune i Danmark.

Men det er ikke kun derfor. Nu har vi hørt flere her, ikke mindst fra den røde lejr, tale om solidaritet. Det er en ledetråd for al konservativ tænkning, at vi vil være solidariske med de svageste. Det gælder de svageste københavnerne, det vender jeg tilbage til lidt senere. Men vi vil også gerne være solidariske med de svageste kommuner, de kommuner, som i disse dage sidder og ikke kan få enderne til at hænge sammen, og som føler, at det er nødvendigt at sætte skatten op for at kunne få et fornuftigt budget, og som må konstatere, da der er 26 af slagsen, at det summer op til omkring 900 mio. kr. Det er ca. 600 mio. mere, end man må.

Skulle vi ikke her i København række hånden i solidaritetens navn frem til de betrængte kommuner, være de store, som har så god en økonomi, så vi knap kan nå at bruge pengene, og hjælpe dem og dermed, og det er den tredje del af det, også hjælpe os selv. Fordi vi ved godt, at hvis aftalen ikke bliver overholdt, og det er der ikke meget, der tyder på lige nu, jamen så kommer Claus Hjorts hammer, så kommer der sanktioner kollektivt, og de vil ramme samtlige kommuner. Så det vil være en smuk gestus, hvis vi her i København kunne hjælpe resten af kommunedanmark.

Vi Konservative har altid været optaget af at fremme sundheden. Det gælder også økonomiens sundhed, for den kan faktisk blive meget sundere endnu. Heldigvis er der inden for de sidste par år taget godt fat på at effektivisere i administrationen. Nogle af dem, især fra Socialdemokratiet, som har haft ansvaret for den her by, ja lige siden den første Jensen, Jens Jensen, satte sig i overborgmesterstolen i 1903, har man faktisk haft ansvaret. Derfor må vi nok også sige, at man har ansvaret for den enorme overadministration af Københavns Kommune.

Alligevel har Frank Jensens forgænger i hvert fald behændigt forsøgt at forklare det hele med styreformens. Den hopper vi ikke på. Administrationsomkostningerne er stadig væk for høje. Jeg tror ikke på de tal, der kom fra Rambøllrapporten, men vi kan få dem bragt ned. Men hvad vigtigere er, at vi

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 2. september 2010

vedrørende de 90 pct., som ikke er administration, men som bruges til kerneydelsesproduktionen, sætter målet ind.

Nu hørte vi nogle, bl.a. overborgmesteren, sådan lidt klynkende sige, at VKO har sat snævre rammer. Burde vi ikke lige besinde os lidt og se på, hvordan vores enhedspriser ligger sammenlignet med resten af kommunedanimark? Vi ligger på de fleste områder markant højere, så det var måske en god ide, om vi lige kiggede indad i egen butik og begyndte at se på, om ikke godt vi kunne fastholde serviceniveauet med en lidt billigere, en lidt lavere enhedspris. Vi vil i hvert fald gå til budgetforhandlingerne med et krav om, at der bliver iværksat en storstilet og gældende for samtlige forvaltninger indsats for at få identificeret, hvor vi kan sænke vores enhedsomkostninger, uden at det går ud over servicen.

Men vi kan blive endnu sundere med økonomien, fordi hvis vi sådan kigger rundt, så må vi også konstatere, at vi har en række vildskud. Nu har vi hørt noget med lokaludvalg og at vi kunne få en idrætshal hvert år for lokaludvalgsprisen. Hvis vi sådan går rundt med en tættekam, og vi vil opfordre til i forbindelse med budgetforhandlingerne, at man får organiseret sådan en målet indsats i samtlige forvaltninger for at fjerne det, man passende kunne kalde vildskud. Hvor man måske engang for nogle år siden, mange år siden, syntes, at et eller andet var velbegrundet, men hvis man sådan holder det op i dag, og det indgår i en prioritering, så må man nok sige o.k., det kunne vi måske godt undvære. Det er selvfølgelig svært lige her at pege konkret ud, fordi det er mange bække små, men vi er sikre på, at de gør en stor å.

Og så endelig som det sidste for at gøre økonomien super duper, struttende af sundhed, så bør vi stoppe vores tænkning omkring, at hvis vi bare centraliserer og centraliserer, så bliver alt godt. Altså vi har kæmpeforvaltninger, og det er, som om de ikke er store nok, så vi kan få endnu mere, hvis vi bare lægger det hele sammen. Jeg siger ikke, at det ikke i nogle tilfælde kan være fornuftigt, men hvis det bliver sådan, at det næsten er et mantra, så glemmer man det, der for alvor giver en effektiv økonomistyring, nemlig at man placerer ansvaret der, hvor folk disponerer. Sagt med andre ord, vi skal tænke decentralisering, decentralisering, vi skal sørge for, at vores producerende virksomheder, det er vores institutioner, får et tæt ansvar for vores økonomi.

Og en sidste ting omkring økonomien. Nu sagde jeg indledningsvis, at vi er afhængige af udskrivningsgrundlaget, men vi kan samtidig påvirke det, fordi det er jo afgørende, at vi fortsætter væksten i vores by. Vi har i lang tid været optaget af, i hvilken grad og omfang og på hvilken måde vi som kommune kan understøtte forskningen, men også linket mellem forskningen og erhvervslivet. Det er ikke som udgangspunkt en kommunal opgave at forske, ej heller at drive erhvervsvirksomhed, men vi har nogle muligheder for at få bragt det linket bedre sammen, hvis vi organiserer det, formentlig i samarbejde med en række omegnskommuner og med regionen og med staten, så vi får en langt større effekt af den forskning. Derfor glæder jeg mig også til, at en af BR-turene går til Cambridge, hvor vi skal over og se på, hvad vi kan lære derovre.

Så er det også vigtigt, når vi ønsker vækst, at vi kigger på vores infrastruktur. Vi bliver nødt til at have vores infrastruktur og vores trafik til at fungere. Det kan ikke nytte noget, at den bryder sammen hele tiden. Derfor bliver vi nødt til at se virkeligheden i øjnene, at hvis hverdagen for de københavnske virksomheder skal kunne hænge sammen, så skal der altså også være plads til bilerne, og ikke mindst til at få dem til at stoppe, hvilket i øvrigt miljømæssigt er ganske fornuftigt. Med andre ord, vi skal sørge for, at parkeringsproblemerne bliver løst. Vi kan simpelt hen ikke være bekendt, at helt almindelige københavnere med helt almindelige indtægter, der er afhængige af en bil og ikke kan få deres hverdag til at fungere, bruger masser af tid i trafikken i stedet for at bruge den sammen med sine børn. Så det bliver vi altså nødt til at have løst.

Så er vi også om noget et metroparti, vi har stået fast på metroprojektet. Nu hører vi overborgmesteren snakke om, at vi også skal have en metro til Malmø. Det lyder da vældig spændende. Vi vil gerne vide, om det så betyder, at vi skal have den til Malmø før f.eks. til Brønshøj. Det var jo tidligere en meget ønsket ting her i Borgerrepræsentationen, så det vi vil gerne gå nærmere ind i.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 2. september 2010

Så bliver vi nødt til at sige, jeg ved godt, at det er staten, der skal smide mange penge på, men havnetunnelen er nu altså altafgørende.

Det var økonomiens sundhed. Hvad med københavnernes sundhed? Der må jeg så sige, at udgangspunktet er jo ikke så godt, som når det gælder økonomien. Det har vi også hørt nogle af de forrige talere sige. Vi ligger faktisk på en sidsteplads, når det gælder sundheden.

Hvad der nok er endnu værre, det er, som også nogle har sagt, at den socialt betingede ulighed i sundhed er markant i København. Derfor bliver vi nødt til at prioritere en sundhedsfremmeindsats, også langt større, end vi har gjort hidtil. Det er jo sådan, at vores sundhedsvæsen i den grad er orienteret mod at behandle, og vi har store mammuthospitaler, som er gearret til at behandle syge mennesker. Primærsektoren skal også sørge for at kigge på de raske, men usunde mennesker. Det er vigtigt, at vi alle dyrker motion. Derfor var det glædeligt at se 5.000 kommunalt ansatte jogge rundt eller stæse af sted ude i Fælledparken forleden aften. Man må også konstatere, at 90 pct. af de kommunalt ansatte i København ikke var derude, så der er altså noget at forbedre. Men det er godt, at sundhed er sat på dagsordenen.

Jeg er nødt til at sige, at det bliver et hovedkrav for os ved budgetforhandlingerne, at vi får en plan for, hvordan vi får udbygget sundhedshuskonceptet, sådan at vi snarest muligt får sundhedshuse etableret i samtlige 10 bydele, sådan som vi i den forrige valgperiode besluttede det.

Lad os blive lidt ved sundhed, fordi sundhed har jo i den grad noget at gøre også med idrætsområdet. Vi er tre gange gået til valg på, at København skal være idrættens hovedstad. Jeg bliver bare nødt til at sige, og det tror jeg, alle her i salen ved, at der er rigtig, rigtig lang vej. Men vi bliver nødt til at gå i gang eller fortsætte, fordi jeg vil da anerkende, at der er taget nogle gode skridt på idrætsområdet. Men vi har rigtig, rigtig lang vej endnu.

Som også nogle af ordførerne har sagt, så er det vigtigt ikke bare at tænke i nye anlæg, men også at bruge den eksisterende kapacitet bygningsmæssigt, men også byrummet. Grønne områder, der bedre kan indrettes til at dyrke motion, er væsentligt, og det koster ikke så mange penge.

Integrationen af de mange borgere i København med anden etnisk baggrund er ikke en sag, vi sådan kan være ubetinget stolte af. Det betyder ikke, at vi ikke anerkender, at der på beskæftigelsesområdet faktisk er kommet en ganske pæn udvikling. Det glæder vi os alle sammen over. Men der er stadig væk langt til, at vi kan sige, at de, der kommer fra en anden kultur med en anden etnicitet, er blevet godt integreret med dem, der har en dansk oprindelse.

Der bliver vi nødt til at tænke nyt. Det kan ikke nytte noget, hvis vi tror, at vi kan købe os til integration gennem projekter på projekter. Vi bliver nødt til at erkende, at en effektiv integration betyder, at de forskellige befolkningsgrupper skal ville hinanden, skal ønske at bo i samme by, skal blande sig i byen, som det ganske udmærket hedder i det integrationsoplæg, som nu er sendt i høring.

Men det betyder også, og det er den helt, helt afgørende nytænkning, at udgangspunktet for integration er at fastholde det personlige ansvar, forstået sådan, at den, der kommer ind i et fremmed land, må og skal vedkende sig, at her ligger ansvaret hos den enkelte for at blive integreret. Man skal altså ville integrationen, og man skal også ville gøre de ting, som er nødvendige for at blive integreret, sørge for, at ens børn kommer sammen med andre danske børn, sørge for at møde op til forældremøderne og alle de ting. Det er der mange, der gør, men vi bliver også nødt til at se realiteterne i øjnene, det er der altså også mange, der ikke gør. Derfor kan vi ikke, uden at vi sætter ind der, opnå en effektiv integration.

Mere generelt må integrationen jo i høj grad bygge på, at det civile samfund påtager sig et langt større ansvar. Det er noget, der gælder generelt, og som vi Konservative er meget optaget af. Det er en tanke om, at det ikke altid er det offentlige, som skal kunne løse en given samfundsmæssig opgave. Velfærdsstaten har på godt og ondt, meget på ondt desværre, i stor udstrækning tømt civilsamfundet for samfundsmæssige opgaver, og det bør der laves om på.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger

Mødet 2. september 2010

Jeg indledte min tale med at sige, at når det går godt for københavnernes, så er der dog nogle, det ikke går så godt for, de svageste københavnere. Der er nogle, vi bliver nødt til at have helt særlig fokus på.

Det er den ene budgetordførelse, jeg står her og holder, og i samtlige de 8 foregående har jeg sagt, at når det gælder prioriteringen af de kommunale udgifter, så er det så nemt for os Konservative. Forrest i køen hen til pengekassen står de svageste medborgere. Det gør de altid med en konservativ tilgang, det er så nemt. Det er de psykisk syge, det er de handicappede, de hjemløse, stofmisbrugerne og de socialt udsatte, de står forrest.

Ser man så på, hvor meget de får, sammenlignet med, hvad andre grupper får, så bliver jeg bare nødt til at sige, at vi ikke kan være det bekendt, vi har lang vej endnu, før vi får behandlet de mennesker, som ikke kan klare tilværelsen selv, ordentligt. De skal kunne få et bedre liv, en højere livskvalitet i den her by. Det vil vi endnu en gang, for niende gang i træk, lægge frem som en af de vigtigste mærkesager overhovedet.

Så kommer vi til noget, som altid er Det Konservative Folkepartis hjertesag, folkeskolen. Jeg glædede mig så meget over den socialdemokratiske ordfører, som sagde det, som i hvert fald i tre valgprogrammer står hos os Konservative, og som vel også er sagt stort set i de foregående budgetordførelser, nemlig at man godt kan glemme alt om alle de fancy ting, man kan lave i folkeskolen, hvis ikke man sørger for den helt basale forudsætning for indlæring, nemlig ro i klassen. De tre ord har vi skrevet altid, og jeg er glad for, og jeg vil kvittere for, at Socialdemokraterne har lyttet efter, og at det nu også er en erkendelse i det parti, at uden den forudsætning får vi ikke løftet den faglige kvalitet.

Vi har også i alle de budgettaler, jeg har holdt, sagt, at vi bliver nødt til også at erkende, at der er forskel på børn. Vi skal fortsætte med en massiv indsats for at hjælpe de svageste. Det er horribelt, at 25 pct. af dem, der går ud af 9. klasse, er funktionelle analfabeter. Det kan og skal vi gøre langt, langt bedre.

Men det er altså også urimeligt, at vi ikke har blik for, at de børn, som starter i skolen med at have læst børnebøger, ikke får nogen faglige udfordringer. Hvad er det, der sker? Ja, dels bliver de måske sendt over i en privatskole, men det er vi vel egentlig ikke interesserede i, dels lærer de ikke det, de kan, vi spilder nogle talenter.

Det værste af det hele er, at de børn, som senere i livet kun opnår resultater ved egen indsats, lærer ikke i deres skoletid, at et resultat kræver en indsats. De kan det hele på forhånd, de behøver ikke have lektier. Og hvad gør de? De får ikke den læring, som er nødvendig for at kunne opnå resultater senere i livet. Der er efterhånden talrige undersøgelser, der viser, at de stærkeste elever ikke nødvendigvis er så godt stillet, når de kommer ud i det virkelige liv, og det kan vi ikke være bekendt.

Derfor hedder det bl.a. en større grad af niveaudeling og i det hele taget et større fokus på det, lærerne skal efteruddannes og i øvrigt holdningsmæssigt geares til også at have fokus på de stærkeste børn. Og det er altså for at redde folkeskolen som den institution, som vi Konservative er meget, meget optaget af.

Til sidst vil jeg sådan set bare sige, at vi glæder os som sædvanlig til at komme i gang med budgetforhandlingerne. Vi har altid sat os ved bordet med det formål at opnå indflydelse og også tage et medansvar, også for de upopulære ting. Vi er realister, vi ved godt, at vi ikke har et borgerligt flertal i København. Vi ved godt, at den budgetaftale, som måtte blive indgået og eventuelt med vores medvirken, ikke lige er skåret efter den konservative læst.

Jeg vil gerne rose overborgmesteren, som utallige gange har sagt, at vi skal samarbejde bredt i den her by, og sagt det så mange gange og på en sådan måde, så jeg faktisk tror det. Jeg synes også, at de 8 måneder, Frank Jensen har siddet i stolen, har vist, at der er vilje bag det. Det vil jeg rigtig gerne kvittere for, og det skal så også være vores indgang, at vi gerne vil bidrage til og arbejde for, at vi kan få en bred aftale. Det betyder selvfølgelig også, at der vil være nogle tidsler, vi skal æde, men der er så sandelig også nogle tidsler, Enhedslisten og SF skal æde, hvis vi er med. Sådan er det.

Københavns Borgerrepræsentations forhandlinger**Mødet 2. september 2010**

Men jeg tror, vi ved at stå sammen kan få løst mange af de problemer, som vi trods de partipolitiske forskelligheder også er optaget af.

Tak for ordet.

Overborgmesteren (**Frank Jensen**): Tak til alle ordførerne for spændende taler og oplæg til de videre forhandlinger, som foregår her i salen på mandag, hvor vi genoptager mødet den 6. september 2010 kl. 16.00. I kan lade jeres ting blive her i salen, hvis man ønsker det; det vil være muligt at få det opbevaret på sin pult.

Jeg skal endnu en gang minde om, at man skal huske at tilmelde sig talerlisten til på mandag og angive, hvilket tema man gerne vil tale over, så vi har mulighed for at tematisere debatterne, sådan at borgmestrene også har mulighed for at gå ind i debatten om det tema, som den enkelte borgmester har som sit ressortansvar.

Så skal jeg også sige, at talerne her fra i eftermiddag og her fra i aften vil blive offentliggjort på budgethjemmesiden, såfremt de er indleveret til Borgerrepræsentationens Sekretariat. Hvis man ikke har fået gjort det, og man gerne vil have sin tale for i aften offentliggjort på kommunens budgethjemmeside, så skal man sende den til sekretariatet, så vil det sørge for offentliggørelse af den.

Så vil jeg sige til de medarbejdere fra forvaltningen, der har overværet debatten, at jeg er glad for det arbejde, I har udført indtil nu, og vi glæder os til at være sammen med jer, når vi nu går over i Festsalen og har en lille sammenkomst i anledning af, at vi starter processen for budget 2011.

Mødet sluttede kl. 18.20